

Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta

Curierul dventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

5 Dolarul din
zecimea dv.

7 Ziua a patra

12 Valoarea ta? Au-
rul corespunzător
greutății tale

13 Cinstește pe tatăl
tău și pe mama ta

22 Transplantul de or-
gane: fără rezerve sau
refuz total?

Editoriale

3, 4

Colțul copiilor

11

Știri

17

La odihnă

24

În numărul viitor:

Al dv.

În fericita nădejde

Richard Hammond

Întrebări de la fântână

Citind articolul „Întrebări de la fântână”, de Robert Folkenberg, mi-a atras atenția paragraful următor:

„Tendențele demografice din mișcarea noastră mondială și sfaturile prețioase și sigure care ne-au fost date ne arată un viitor în care creșterea, atât cantitativă, cât și calitativă a bisericii, va fi atât de explozivă și de rapidă, încât toate viziunile noastre axate în jurul pastorului vor fi inutile sau aproape inutile”.

M-am gândit de multe ori la aceste momente finale din istoria bisericii, când mulți vor intra, dar mulți vor și părăsi rândurile. Întrebările care mi-au venit în minte au fost: Vom fi pregătiți pentru acele schimbări rapide, cantitative și calitative? Vom accepta în „via Domnului” persoane de alte confesiuni sau credințe, care răspund chemării lui Dumnezeu și se unesc cu poporul Său și care, probabil, vor ajunge să conducă lucrarea de vestire a Evangheliei la nivel local, zonal sau mondial? Ne aducem aminte cum l-au primit primii creștini pe Saul din Tars, după convertire? Care a fost atitudinea celor care au lucrat toată ziua în vie, față de cei veniți în ceasul al unsprezecelea?

Exemplele anterioare par descurajante, dar eu cred că, în momentele acelea, caracterul nostru, pregătit de Maestrul și Dumnezeu inimilor noastre, va face față cu succes schimbărilor care vor veni.

Adrian Dragomir, București

Autoritatea în biserică

Am urmărit cu interes seria de articole ale fratelui Robert Folkenberg cu privire la autoritatea în biserică, deoarece sunt de o actualitate stringentă. Există un spirit contestatar în societatea românească și acest spirit contaminează și biserica noastră.

Articolul din numărul pe iunie al *Curierului*, intitulat „De ce să ascultăm?”, constituie o argumentație nu numai solidă, dar chiar inspirată, prin trimiterea constantă la Biblie. Perspectiva universală a ascultării deschide o viziune diferită de cea obișnuită, în care ascultarea este percepută ca fiind ceva impus și oarecum arbitrar, oricum, de origine mai mult sau mai puțin umană.

Întrebarea de încheiere a articolului este foarte directă și tulburătoare. Cred că ea merită să fie pusă de fiecare dintre noi, pentru o clarificare a raporturilor cu Dumnezeu și cu autoritatea Sa. Astfel, spiritul

contestatar care afectează atât de multe suflete nevinovate va face mai puține victime.

Valeriu Petrescu, București

Teologia biblică

Vreau să mulțumesc pentru publicarea articolului „Teologia biblică”, al fratelui Florin Lăiu. Există tendința de a vedea doar partea negativă a lucrurilor. Să cauți în profeții doar persecuțiile, apostazia, semnul fiarei, înșelarea celor aleși. Ca și cum am propaga o religie a groazei, a lucrurilor ascunse și a puterii întunericului.

Se poate ca, din zel pentru identificarea „păcatului”, să pierzi din vedere scopul pentru care trăiești. Să uiți că, de fapt, există un Dumnezeu al dragostei, care are situația sub control. Și că, dacă ești cu El, celelalte încercări vor fi trecute cu succes. Încerc să-mi imaginez Împărăția slavei lui Dumnezeu și nu pot să găsesc vreun loc atitudinii de „bibiloi”.

Nu vreau să spun prin aceasta că trebuie să închidem ochii la ce se întâmplă greșit în biserică, să fim naivi. Este vorba, însă, de o tendință generală. Nu știu dacă este de vreun folos să vezi totul doar în negru. Dacă este ceva de spus, spune, dar nu-ți injecta conștiința cu laitmotivul „păcat, păcat”.

Dan Dobre, București

Publicația oficială a Bisericii
Creștine Adventiste de Ziua a
Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

Redactor: Adrian Bocăneanu

Consultanți: Aron Moldovan,
Ioan Câmpian-Tătar, Sabinel Bancu,
Ion Bucuman, Teodor Huțanu,
Emilian Niculescu, Teofil Petre,
Ioșif Suclu

Colaboratori speciali: Lucian
Cristescu, Viorel Dima, Lazăr
Farray, dr. Gily Ionescu,
Gheorghe Modoran,

Secretar de redacție:
Mihal Ghioldă

Tehnoredactare: George Toncu
Corectură: Lior Gheorghijă

Adresa redacției:
Curierul Adventist, str. Labirint 116,
74124 București, Oficiul poștal
20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Pagina pentru scri-
sori este un spațiu de dialog în
care să puteți comunica sug-
gestii, reacții la articolele publi-
cate, preferințe pentru anumite
subiecte sau abordarea unor
probleme pe care le socotim im-
portante. Ne cerem scuze dacă,
din motive de spațiu, vom refor-
mula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plă-
cere manuscrise nesolicitate. Sunt
binevenite informații și inițiative

din viața comunităților. Apre-
ciem articole care tratează as-
pecte legate de experiența
personală și puncte de vedere
asupra problemelor majore care
ne confruntă.

Imprimată la Tipografia
Viață și sănătate.

Adresa: str. V. Braniște nr. 29,
tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXV nr. 7

Recunoașterea eșecului

Căutasem manuscrisul acela aproape două luni. Nici urmă de el. În cele din urmă, a trebuit să admit că l-am pierdut și, în ultima zi dinaintea de concediu a uneia dintre secretare, am rugat-o să-l caute în computerul ei și să-mi mai facă o copie. „A, nici nu aveai cum să-l găsești!” m-a liniștit ea; „manuscrisul era în biroul nostru.” Ah, de ce a trebuit să aștept atât de mult și să scotocesc peste tot, în loc să recunosc?

De multă vreme, comunicarea cu unul dintre vechii prieteni era superficială și convențională. Știam de ce. Pe neașteptate, îi trântisem în față o acuzație. Nu mă gândisem să o fac și nu avea nici o legătură cu subiectul pe care-l discutam. Totuși, ceea ce i-am spus era ceva ce de multă vreme gândisem despre el, fără să am curajul să i-o spun sau să verific măcar. Nu mi-a reproșat nimic, dar privirea lui mi-a spus că nu se aștepta la asta. Ceva s-a pus între noi. *Cu siguranță că nu mai poate avea încredere în mine*, îmi spuneam. *Îi va fi imposibil să mă ierte*. Nu e de mirare că nu mai puteam discuta ca înainte.

În cele din urmă, i-am spus: „Uite, simt că nu mai suntem ca înainte. Eu sunt cauza. Îmi dau seama că tot timpul te gândești la ceea ce ți-am spus atunci. Îmi pare rău”. Prietenul meu mă privi încurcat. „Despre ce vorbești? Abia dacă-mi mai aduc aminte despre întâmplarea aceea. Hotărâsem chiar de atunci să te iert. Purtarea mea față de tine nu s-a schimbat deloc.” Ah, de ce a trebuit să amân atât de mult discuția aceasta? De ce să aflui așa de târziu că fusesem iertat?

Eșecuri: ce spun ele despre mine?

Probabil că nu am avea nici o problemă să recunoaștem că am pierdut ceva sau că am spus cuvinte nepotrivite sau că ne-am pierdut stăpânirea de sine, *dacă* aceasta ar fi totul. Instinctiv ne dăm seama că e vorba de ceva mai profund. Am pierdut ceva? Ei, asta este rezultatul dezordinii din birou sau al lucrului nefăcut la timp. Sau, cine știe, poate că începe să mă lase memoria sau mintea nu merge cum trebuie. Însăpământător. Am spus cuvinte urâte cuiva? Sigur că am spus, pentru că de multă vreme gândeam urât despre el. Până atunci am știut să-mi ascund părerile, dar, în cele din urmă, m-am dat de gol. Acum știe despre mine că fusesem un prefăcut. Știe că nu-l iubesc.

Pe cât suntem de dispuși și de prompti ca să ne cerem scuze pentru mici stângăcii sau greșeli în purtarea exterioară, pe atât de greu ni se pare să recunoaștem acel fel de greșeli care sunt semnul unor atitudini tănuite sau al unor defecte lăuntrice grave - necinste, mândrie, egoism, imoralitate, ură, necredință. Pentru cineva care nu înțelege acest lucru, întreaga noastră purtare devine inexplicabilă, chiar absurdă. Fabricăm explicații și justificări complicate, pe care le repetăm altora, până când ajungem să le credem singuri. Ne împotrivim cu îndărătnicie oricăror sugestii ale prietenilor și ajungem să-i privim ca pe dușmani. În încercarea disperată de a ne apăra eul, nu observăm cum totul se distruge - relații, carieră, credință, chiar speranța mântuirii. Întrebarea care ne obsedează este: „Ce vor crede despre mine, dacă recunosc?”

Chiar atunci când admitem că am făcut rău cuiva, imediat adăugăm: „Dar n-am vrut să-i fac rău”. Nici nu ne dăm seama că este absurd ceea ce spunem. Puși în fața faptelor, o soție care sistematic își îndepărtează soțul, prin cuvinte tăioase, atacuri care-i distrug demnitatea și priviri disprețuitoare, sau un tată care își bate cu regularitate copilul, pentru orice lucru care-l deranjează, nu vor uita niciodată să spună: „Dar eu îl iubesc așa de mult!”

Este o durere vecină cu moartea să recunoști că ai dat greș acolo unde cu nici un chip n-ai fi dorit să fi dat greș: în credință și, mai ales, în iubire. Sau că viața în sine este un eșec. Ne apărăm de această durere cumplită, refugiindu-ne în iluzii și explicații nesfârșite. Așa am făcut-o din copilăria omenirii - gândiți-vă la Adam și Eva, apoi la Cain și așa mai departe. Am făcut-o din propria noastră copilărie și ne-am specializat o viață întreagă. Cu o părțică din eforturile făcute ca să ne ascundem și să ne apărăm, am fi putut să ne îmbunătățim cu adevărat viața și caracterul.

Eliberarea

Dar cine a simțit ușurarea incomparabilă a mărturisirii nu se va mai împotrivi atât de mult. Nu trebuie să aștepti până pierzi totul și foamea te constrânge să te întorci acasă. Poți să descoperi că tata te așteaptă cu brațele întinse chiar acum (Luca 15,20-24). Nu trebuie să te ghemuiești îngrozit, văzând cum te lovește pierdere după pierdere, ca să afli că poți fi iertat. Nu trebuie să ajungi la psihiatru, ca să descoperi că vindecarea sufletului era la distanță unei rugăciuni. „Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmte. Atunci Ți-am mărturisit păcatul meu și nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: 'Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile!' Și Tu ai iertat vina păcatului meu” (Ps. 32,3.5).

ab

„Noi ținem la principii”

*În cele necesare - unitate! În cele nenesecare - libertate!
În toate - dragoste!*

Complexitatea vieții și a adevărului ne apare de multe ori ca fiind ceva imposibil de simplificat. De teama de a nu cădea în superficial și simplism, căutăm complicarea, ca pe singura modalitate de înțelegere și de trăire a vieții și a adevărului.

Ni s-au dat o mulțime de „mâini de ajutor” pentru ca totul să se complice *sistematic*.

Din partea teologilor, adevărul nu poate fi niciodată înțeles și transmis în mod simplu. Diversele științe care studiază ființa umană, în colaborare cu disciplinele teologice paralele, au decis că este mult mai bună o abordare complicată a vieții, decât una simplă.

În orice domeniu, există câte un mecanism simplu, esențial, de funcționare, în jurul cărui se țese un sistem de date despre el atât de complicat, încât, dacă ar fi fost acestea mai dinainte, mecanismul ar fi refuzat, pur și simplu, să apară.

Dar nu vreau să fac tocmai ceea ce vreau să evit, și anume să complic metodic tema abordată, ci mai degrabă să simplific problemele la care vreau să mă refer.

În treacă fie spus, nu mă pricep nici să „complic”, nici să „simplific”, ci doresc să ofer sugestii pentru câteva domenii în care viața și adevărul sunt percepute fie „principal - simplist”, fie „esențial - complicat”.

Vreau să spun că în toate domeniile există o cale simplă de abordare, accesibilă nespecialiștilor, și una extrem de complicată, la îndemână doar a celor privilegiați (specialiști).

Ca mulți alții, am participat odată la o întâlnire a medicilor. Din toate discuțiile, cu toată bunăvoința mea (și a lor), nu am

înțeles decât foarte puțini termeni. Mi-am cumpărat de urgență câteva cărți cu termeni de specialitate, ca să nu fiu ridicol. Dar aici este un domeniu în care nu-i putem obliga pe specialiști ca, în loc de „luxație”, să spună „scrânteală”. Totuși, un medic este bun când îl face pe pacient să-i înțeleagă limbajul, prin simplificare.

Ajung acum la alți medici, aceia de suflute. Nu văd de ce adevăruri atât de clare, pe care trebuie să le înțeleagă și „pruncii”, sunt complicate prin citarea unor teze de licență sau scrieri care, în loc să fie „o lumină mai mică, prin care oamenii să fie conduși la lumina mai mare, a Scripturii”, sunt pur și simplu lumini care să-i îndepărteze pe oameni de adevărul simplu al Scripturii.

Nu vreau să neg necesitatea unei pregătiri sau a unui limbaj teologic, nici a abordării teologice a adevărului Sfințelor Scripturi. Dimpotrivă, resping abordarea total improvizată a Scripturii, întâlnită la sute de vorbitori, care au deviza: „Cu Biblia în mână și cu ochii la televizor, ca să ținem pasul cu împlinirea profesiilor” (am citat pe un vorbitor „inspirat”, care stă la „principii”).

Ceea ce vreau să evidențiez este faptul că pregătirea sau limbajul teologic nu trebuie să complice vestirea în biserică a unui adevăr direct, clar, hristologic, hristocentric, bazat pe principii ferme de interpretare, nu speculativ sau liberalist. Adevărul ar umple atunci bisericile și i-ar întoarce pe oameni la studiul Scripturii, care trebuie să hrănească, deopotrivă, „miei, oițe și oi”, rareori „berbeci și țapi”.

Pe scurt, dictonul latin din introducere ar putea avea o multiplă aplicabilitate. Redau doar trei domenii:

Familia. Într-o casă sunt tot felul de „vase”, necesare și nenece-

sare. După ce s-a stabilit care sunt cele necesare, pentru ca totul să meargă bine, trebuie *unitate*. Punem un semn de egalitate între „necesare” și „principiale”. Mai rămân cele de amănunt, care nu sunt strict necesare. Aici trebuie *libertate*. Legea care le va governa și pe unele, și pe celelalte va avea la bază *dragostea*. Totul se va complica atunci când nu există o delimitare clară a lucrurilor principiale de cele care nu țin de principii. Totul va spori fericirea familiei, dacă va fi guvernat de dragoste.

Predicarea Cuvântului. În predicare, distincția dintre ceea ce este principial și ceea ce nu ține de principii trebuie să țină atât de *formă*, cât și de *conținut*. Principiile teologice de interpretare nu trebuie să subjuge conținutul inspirat al adevărului, ci să-l îmbrace în forme universale și particulare valabile, atunci și acolo, acum și aici. Pentru că, deși un adevăr biblic diferă, în aparență, de la o perioadă la alta, formularea lui principială, făcută de Dumnezeu, trebuie să fie aceeași mereu.

Teologul-predicator trebuie să aibă mereu asigurarea că a „primit de la Domnul” ceea ce transmite. Altfel, s-ar putea, de exemplu, ca, în loc de creație în șapte zile, să se argumenteze creația în șapte ere! Teologic!

Ca teolog, poți să ajungi la orice concluzii dorești. Însă atunci când predici, totul trebuie să slujească unui scop. Principial, predica nu va fi niciodată un *scop în sine*, ci doar un instrument de vestire a Evangheliei și de punere a oamenilor în fața unei decizii.

Regulile și principiile de interpretare a Bibliei nu trebuie să contrazică principiile interne ale adevărului biblic. În cele necesare - *unitate*. Măsura pentru necesitate este motivată astfel: „Atât cât ne este necesar în vederea mântuirii”. „Furul roșu” al Bibliei este planul de mântuire, nu planul de despicare a acestui fir în patru. Aceasta înseamnă că, indiferent de nivelul nostru de pregătire, trebuie să vorbim „mânați de Duhul Sfânt”. Găsec aici că cele nenesecare pot fi diversele curente teologice, diverse lucrări și studii teologice etc. Sunt domenii în care se poate manifesta *libertatea*.

(Continuare în pagina 21)

Dolarul din zecimea dv.

Din primele sale zile, Biserica Adventistă a crezut în restituirea zecimii, sau ceea ce obișnuim să numim „dăruirea sistematică”. Pe lângă faptul că este o sursă principală de capital, restituirea zecimii este un act de închinare, o manifestare exterioară, vizibilă, a credinței. Ca să iei o parte considerabilă din venitul tău și să o donezi benevol (spre deosebire de achitarea impozitelor, care este impusă prin lege), este nevoie de angajament și fiecare act de restituire a zecimii nu poate decât să întărească angajamentul acesta. Să nu pierdem din vedere un lucru: cei care beneficiază cel mai mult de pe urma restituirii zecimii sunt cei care o practică.

Desigur, conducătorii au răspunderea sacră să administreze această zecime potrivit cu regulamentul aprobat de biserică în urma studierii aten-te a Cuvântului lui Dumnezeu și a sfaturilor primite prin Spiritul Profetic. „Biserica este foarte atentă”, se spune într-un raport recent al Diviziunii America de Nord, „să păstreze o contabilitate separată pentru zecime și pentru folosirea zecimii la toate nivelurile de activitate ale bisericii.”

Cu toate acestea, deseori se ridică întrebări cu privire la folosirea banilor din zecime. De fapt, câteva biserici locale s-au despărțit de Biserica Adventistă pentru că au vrut să rețină zecimea ca să fie folosită în cadrul lor. Unii membri spun că banii din zecime nu sunt folosiți în mod înțelept, că acești bani alimentează o birocrație risipitoare și care trebuie întreținută cu mulți bani, pe cheltuielile bisericii locale.

În ce proporție sunt investiți banii din zecime în cheltuieli legate de angajați? Răspunsul probabil vă va surprinde.

Vreau să vă prezint exact ce se întâmplă cu fiecare dolar din zecimea pe care o puneți în coșul pentru colectă. Cifrele care urmează reprezintă rapoarte autentice ale Diviziunii America de Nord. Deși sora White spune în mod clar că fiecare dintre noi are responsabilitatea să restituie cu credincioșie zecimea și să nu fie neliniștit în ce privește felul în care este folosită, vreau să fiți informați și să aveți încredere în conducătorii bisericii.

Repartizarea directă a unui dolar din zecimea dv. este următoarea:

- 11,35 cenți - trimiși la Conferința Generală
- 10,40 cenți - trimiși la Diviziunea America de Nord
- 10,00 cenți - trimiși la uniunile din America de Nord
- 68,25 cenți - trimiși la conferința locală
- 100,00 cenți total

Robert Folkenberg

Nu cumva aceasta înseamnă că o treime sau mai mult din zecime este investită în birocrație? Categorie nu. Fiecare dintre organizațiile de mai sus folosește în activități specifice sau trimite înapoi la conferințele locale majoritatea fondurilor pe care le primește, păstrând și folosind pentru ea doar o mică parte din ele.

Să privim mai îndeaproape ce se întâmplă la fiecare nivel:

Conferința Generală (11,35 cenți)

- 3,03 cenți reprezintă plăți pentru servicii oferite bisericii din întreaga lume, de la ansamblul administrativ al Conferinței Generale - nu este deloc partea leului, având în vedere că personalul Conferinței Generale slujește o biserică de 10 milioane de membri, în peste 200 de țări, și că la Conferința Generală sunt cu 100 de angajați mai puțini decât în urmă cu doar câțiva ani. În acest procentaj se include totul, de la factura pentru consumul de curent electric până la cheltuielile pentru redactarea revistei *Adventist Review*, pentru acreditarea de școli secundare și colegii, sau facultăți, și pentru o mulțime de alte servicii care deseori sunt considerate de la sine înțelese.

- 2,62 cenți sunt oferite ca ajutor pentru funcționarea instituțiilor Conferinței Generale, cum sunt Universitatea Andrews, Universitatea Loma Linda, Colegiul Oakwood, Ellen White Estate, serviciul de revizie contabilă și diferite programe de publicații în întreaga lume.

- 3,64 cenți reprezintă ajutor pentru activități misionare în cadrul diviziunilor (mai ales în patru dintre ele). Deși diviziunile sunt tot mai independente din punct de vedere financiar, economia unor țări este la nivel de sărăcie. Aceste fonduri sunt vitale pentru susținerea activităților fundamentale.

- 2,06 cenți, adăugați la darul misionar al Școlii de Sabat, sunt folosiți pentru întreținerea a peste 600 de misionari adventiști care lucrează în zeci de țări, în lumea întreagă.

Diviziunea America de Nord (10,40 cenți)

- 1,14 cenți sunt repartizați pentru cheltuieli administrative și de personal, necesare pentru activitatea Diviziunii America de Nord.

- 9,26 cenți sunt trimiși înapoi la conferințele din America de Nord, direct proporțional cu zecimea lor, pentru a ajuta activitățile de educație (2,35 cenți), de evanghelizare (1,50 cenți), conferințele regionale (1,15 cenți), precum și sub formă de fonduri de asis-

tență specială (0,75 cenți), pentru conferințe sărace din punct de vedere financiar (0,57 cenți), sub formă de taxe de școlarizare pentru studenți la seminar (0,47 cenți) și pentru diferite alte activități.

Uniunile din Diviziunea America de Nord (10,00 cenți)

Cele ce urmează reprezintă un calcul mediu - cifrele diferă de la o uniune la alta.

- 3,50 cenți sunt păstrați de uniune pentru cheltuieli proprii.
- 0,50 cenți acoperă costul pentru publicarea revistei uniunii.
- 6,00 cenți sunt trimiși înapoi la conferințele locale, la colegiul/colegiile din cadrul uniunii și, în unele cazuri, pentru servicii de management al datelor, asigurate pentru conferințe și pentru unele biserici locale.

Conferința locală (68,25 cenți)

Folosirea acestor fonduri diferă foarte mult de la o conferință la alta, dar, în mod esențial, ele acoperă cheltuielile pentru salarizarea pastorilor, subvenții pentru școlile primare și secundare din cadrul conferinței, cheltuieli pentru pensii (10,25 cenți), pentru activități conduse de conferință și subvenții pentru tabere ale tinerilor. Costurile administrative sunt mici în majoritatea conferințelor.

Cât din zecime se folosește, deci, în mod direct de către conferință sau în mod indirect prin diferite departamente de slujire a bisericii, pentru împlinirea nevoilor spirituale ale membrului? La cei 68,25 cenți adăugați cei 9,26 cenți trimiși înapoi de către diviziune și cei 6,00 cenți (în medie) de la uniune, și totalul reprezintă 83,51 cenți din fiecare dolar. Membrii din America de Nord beneficiază și din cei 16,49 cenți rămași. Cum? Prin reducerea costurilor pentru educație (2,39 cenți) și prin programul nostru misionar mondial (2,06 cenți), care demonstrează că suntem angajați față de mandatul global pe care l-a încredințat Domnul nostru celor care Îl urmează.

Se vede acum cât din zecime se folosește pentru asigurarea funcționării organizației bisericii noastre. Dincolo de nivelul conferinței locale, doar 7,67 cenți sunt investiți în cheltuieli administrative (3,50 cenți la uniune, 1,14 cenți la diviziune și 3,03 cenți la Conferința Generală). Nici vorbă de birocrăția excesivă pe care și-o imaginează unii! Totodată, acesta este un preț mic pentru efortul unificator și pentru întinderea mondială a mișcării noastre din acest timp al sfârșitului.

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru că membrii noștri sunt destul de angajați față de această biserică, așa încât să cheltuie 7,67 cenți, contribuind astfel la suportarea costului tuturor nivelurilor organizațiilor din biserică noastră, bazată pe susținerea financiară de către membrii săi. Și, rețineți, acești 7,67 cenți nu reprezintă un mijloc de finanțare a funcționarilor care

stau toată ziua la un birou, ci a oamenilor care pregătesc studii pentru Școala de Sabat și materiale pentru biserică, oameni care îi apără pe adventiștii care se confruntă cu probleme la serviciu din cauza Sabatului, care orientează programele pentru tinerii și pentru exploratorii noștri și așa mai departe.

Aceasta este realitatea: (1) Partea cea mai mare din fiecare dolar din zecime rămâne în conferința locală, pentru îndeplinirea misiunii spirituale a bisericii; și (2) majoritatea fondurilor primite de Conferința Generală, de diviziune și de uniuni sunt cheltuite tot pentru programe care le aduc foloase în mod direct membrilor.

Nici Biblia și nici sfaturile Spiritului Profetic nu ne spun cum să stabilim proporția pentru folosirea zecimii. Astfel, eu nu spun că aceste proporții sunt sacrosancte. De fapt, periodic, ele au fost modificate. Este necesar să observăm, totuși, că, de fiecare dată când au fost modificate, programul misionar al bisericii a avut de suferit. Din cifrele de mai sus, se poate vedea că nu mai este posibilă decât o reducere foarte mică, pentru ca să putem păstra un program misionar mondial și o biserică globală unită. De fapt, o analiză atentă a tendințelor financiare cu care ne confruntăm ne conduce în mod inevitabil la recunoașterea unor probleme de ordin spiritual, nu administrativ.

Eu înțeleg că unii pot să interpreteze greșit ce se întâmplă cu zecimea. Circuitul finanțelor bisericii este oarecum complicat, incluzând, așa cum se vede, trimiterea înapoi a unui procentaj considerabil, atât de către diviziune, cât și de către uniuni, pentru încurajarea și dezvoltarea bisericii locale.

Ca să pună la dispoziția membrilor din întreaga lume mai multe informații cu privire la finanțele bisericii, Conferința Generală lucrează la o analiză grafică globală asupra zecimii și a folosirii ei (urmată apoi de o analiză asupra celorlalte fonduri), care să fie introdusă pe Internet. Îi vom informa pe membrii bisericii, de îndată ce acest sistem va funcționa.

Indiferent cât de mult sau cât de puțin înțelegem despre finanțele bisericii, credințioșii noștri în administrarea binecuvântărilor primite din partea lui Dumnezeu trebuie să se bazeze pe primirea lui Isus ca Domn al nostru, pe convingerea cu privire la rolul profetic al acestei mișcări de la sfârșitul timpului și pe administrarea judicioasă a banilor. Nu sugerez că fiecare cent a fost folosit întotdeauna cu înțelepciune sau că nu se fac greșeli. Numai Domnul este infailibil.

Dar un lucru e sigur: conducătorii și trezorerii bisericii sunt angajați să fie cei mai buni administratori ai resurselor Domnului. Dolarul din zecimea dv. este folosit cu atenție și cu responsabilitate și o porție foarte mică din el se cheltuie în scopuri administrative.

Robert Folkenberg este președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Adventist Review, 4 iunie 1998

Ziua a patra

Să încercăm să înțelegem raportul creațiunii, din Genesa

In vara anului 1925, celebrul „proces al maimuțelor” între-rupea monotonia la Dayton, Tennessee, un orașel american în general liniștit. Din punct de vedere strict legal, se căuta răspuns la întrebarea dacă John Scopes, un profesor tânăr la o școală de stat, încălcase legea statului Tennessee, care interzicea predarea evoluționismului în școli. Dar întrebarea din mintea tuturor era aceasta: Care teorie despre origini este adevărată, creaționismul sau evoluționismul?

Procesul, care a atras atenția lumii întregi, a creat oarecum o atmosferă de carnaval, din care n-au lipsit cimpanzei și două personalități publice bine cunoscute: William Jennings Bryan, de trei ori candidat la președinția Statelor Unite, apărător al creaționismului, și Clarence Darrow, celebru avocat din Chicago, apărător al evoluționismului.

Într-unul dintre cele mai stânjenitoare momente ale procesului, Darrow i-a pus lui Bryan o întrebare legată de raportul biblic al creațiunii. Voia să știe cum puteau fi o seară și o dimineață în primele patru zile ale săptămânii creațiunii, înainte de existența soarelui, care n-a fost creat decât în ziua a patra.

Bryan a răspuns acestei obiecții, sugerând că s-ar putea ca zilele creațiunii să fi fost perioade de timp foarte lungi, un argument care, desigur, nu rezolva aspectul concret al existenței serilor și dimineților în lipsa soarelui.

Deși Scopes a fost găsit vinovat de încălcarea legii, decizia a fost anulată ulterior, din motive de procedură. Ambele părți s-au declarat învingătoare, dar multe întrebări au rămas fără răspuns.¹

Pare o contradicție, cel puțin la prima vedere, să existe seară și dimineață înainte de crearea soarelui, așa cum este consemnată succesiunea evenimentelor în Genesa. De-

Ariel Roth

scrierea biblică dă naștere la alte întrebări despre ziua a patra a săptămânii creațiunii și, bineînțeles, despre succesiunea evenimentelor din întregul raport al creațiunii. Unii au folosit această aparentă inconsecvență ca să justifice caracterizarea raportului din Genesa ca fiind „istorie primitivă” (adică lipsită de valoare reală),² dar este evident că Biblia nu îl prezintă astfel (vezi Gen. 1,1-2,15).

Modele

Au fost propuse mai multe modele ale săptămânii creațiunii. De obicei, ele caută să determine timpul când au fost create diferitele părți ale universului și să stabilească sursa de lumină din primele trei zile ale săptămânii creațiunii. Trei modele principale continuă să se bucure de atenție:

Modelul 1: Totul a fost creat în săptămâna creațiunii.

Potrivit acestui model, materia pământului a fost creată în prima zi. Viața a fost creată în zilele 3, 5 și 6. Soarele, luna și tot restul universului au fost create în ziua a patra. Pentru primele trei zile, lumina a fost creată de Dumnezeu într-un mod care nu ne este descoperit, iar după aceea a fost dată de soare. Astfel, întregul univers are o vechime de numai câteva mii de ani.

Modelul 2: Sistemul solar a fost creat în săptămâna creațiunii; restul universului este foarte vechi.

Potrivit acestui model, stelele, galaxiile etc. au fost create de Dumnezeu cu multe milioane de ani în urmă, dar sistemul solar există doar de câteva mii de ani. Materia pământului a fost creată în prima zi; viața, în zilele 3, 5 și 6. Soarele, luna și planetele au fost create în ziua a patra. Pentru primele trei zile, lumina a fost creată de Dum-

nezeu într-un mod special, iar din ziua a patra, a fost dată de soare.

Modelul 3: Tot universul, inclusiv sistemul solar, a fost creat cu mult timp în urmă. Viața de pe pământ a fost creată recent, în săptămâna creațiunii.

Potrivit acestui model, cu mult timp în urmă, a fost creat universul, inclusiv sistemul solar și pământul gol, acoperit de întuneric. Pământul a fost pregătit pentru viață, iar viața a fost creată pe pământ acum câteva mii de ani, în săptămâna creațiunii. În săptămâna creațiunii, lumina venea de la soare, care deja exista. Ridicarea parțială a unui nor dens, în prima zi din săptămâna creațiunii, i-a permis luminii să ajungă pe pământ, dar soarele, luna și stelele, deși existau, nu puteau fi văzute de pe suprafața pământului. Lumina era asemănătoare celei dintr-o zi înnoată. Ridicarea totală a norului care acoperea pământul, în ziua a patra, a permis vizibilitatea maximă, de pe suprafața pământului, asupra soarelui, lunii și stelelor, care existau dinainte.³ Din cauza aceasta, prezența lor este consemnată în descrierea zilei a patra.

Evaluarea modelelor

Dacă interpretăm în mod onest descrierea din Genesa, vom recunoaște că fiecare dintre zilele creațiunii a avut o durată de 24 de ore. Sugestia lui Bryan, că zilele creațiunii au fost perioade lungi de timp, care este o interpretare larg răspândită, nu este susținută de textul biblic. Pentru fiecare dintre cele șase zile ale creațiunii, scriitorul afirmă clar că „a fost o seară și apoi a fost o dimineață”.

Mai controversată este sursa luminii în primele trei zile, deoarece soarele nu este menționat până în ziua a patra. Genesa spune că lumina a fost creată atât în prima zi, cât și în a patra. Deși nu se dau de-

talii despre izvorul luminii din prima zi, n-ar fi imposibil ca Dumnezeu, care poate să creeze un univers de stele, să fi asigurat lumina în zilele 1-3. Dacă exista o sursă localizată și dacă pământul deja se rotește, seara și dimineața aveau loc în modul pe care-l cunoaștem. S-a sugerat, de asemenea, posibilitatea ca Însuși Dumnezeu să fi fost izvorul luminii, deoarece, în alte passaje biblice, El este descris ca fiind o lumină orbitoare (vezi Ps. 104,2; Ezech. 1,27,28; Dan. 7,9,10; 1 Tim. 1,16). De asemenea, El va fi izvorul luminii pentru pământul înnoit, unde nu va fi nevoie de soare sau de lună (vezi Apoc. 21,23; 22,5).

Una dintre întrebările puse adesea cu privire la săptămâna creației se referă la durata de timp necesară pentru ca lumina să ajungă de la stelele îndepărtate până la pământ. Într-o noapte senină, chiar fără telescop, putem să distingem nebuloasa Andromeda, a cărei lumină are nevoie de 2 milioane de ani ca să ajungă până la noi. Dacă stelele au fost create în ziua a patra (vezi Gen. 1,16), acum câteva mii de ani, cum de putem deja să vedem lumina de la stele, dintre care unele sunt atât de departe, încât lumina lor are nevoie de miliarde de ani ca să ajungă la noi? Posibilitatea ca stelele să fi fost create cu mult înainte de săptămâna creației este un mijloc de rezolvare a acestei probleme.

Unii sugerează că Dumnezeu ar fi putut crea stelele recent, în așa fel încât lumina care radiază de la ele să ajungă deja la pământ, iar oamenii să le poată vedea și să se bucure de ele. Dacă Dumnezeu a creat un om matur, pe Adam, și pomi maturi, de ce să nu fi creat și un univers aparent matur, în ce privește drumul luminii care radiază? Desigur, aceasta este o posibilitate, deși mai mult forțată. Ne putem imagina motivele pen-

tru care a fost necesar ca Dumnezeu să creeze un om matur, pe Adam (copiii mici nu se pot ajuta singuri), sau pomi maturi (pomii tineri nu produc fructele necesare). Dar să facă să pară că lumina a călătorit miliarde de ani-lumină, când de fapt nu a călătorit, nu era, aparent, absolut necesar. Unii chiar au interpretat această ipoteză ca pe un atac la integritatea Sa. Prin urmare, unii preferă ideea potrivit căreia cel puțin stelele au fost create cu foarte mult timp în

urmă și astfel lumina a avut timpul necesar să ajungă la pământ. Alții nu văd nici o problemă în faptul că Dumnezeu ar fi făcut ca stelele să pară mai vechi decât sunt.

O interpretare larg răspândită, legată de această întrebare, este că referirea la stele, în descrierea zilei a patra din săptămâna creației („a făcut și stelele“ [Gen. 1,16]), ar fi o afirmație închisă între paranteze. Astfel, afirmația „a făcut și stelele“ s-ar referi la o lucrare distinctă de celelalte activități din ziua a patra și ar însemna doar că

și stelele au fost create de același Dumnezeu (nu neapărat în ziua a patra). Pe de altă parte, verbul „a făcut“ nu există în manuscrisele ebraice, dar a fost introdus în traducere. De aceea, uneori se sugerează că stelele au fost create tot în ziua a patra, împreună cu soarele și luna. Această ultimă concluzie probabil nu a fost în mintea autorului Genezei, pentru că, anterior (în versetele 16 și 14), textul spune doar că Dumnezeu a făcut doi mari luminători. Din acest motiv, expresia „și stelele“ pare să fie, într-adevăr, între paranteze.

De asemenea, în limba ebraică nu există timpul mai mult ca perfectul și nu se poate stabili dacă verbul spune că Dumnezeu „a făcut“ sau că El „făcuse“ soarele și stelele (vers. 16). Astfel, pe baze gramaticale, textul ebraic nu ar putea conduce la preferința pentru modelele 1 și 2 (sisteme solare recente) față de modelul 3 (sistem solar foarte vechi) sau invers.

Una dintre principalele întrebări fără răspuns cu privire la raportul creației, din Geneza, se referă la interpretarea primelor două versete din această carte. Ele afirmă că Dumnezeu a creat cerul și pământul. Apoi urmează o descriere a pământului gol și a apei, care erau acoperite de întuneric. Se aplică această descriere la un pământ care existase cu mult timp înainte de săptămâna creației sau se referă la crearea pământului pentru prima dată în ziua întâi? Cele mai multe traduceri ale Bibliei conțin o declarație ambiguă, pentru că textul ebraic poate fi interpretat în moduri diferite.

Câteva traduceri preferă prima interpretare, și anume că Geneza 1,1,2 se referă la un pământ care existase cu mult timp înainte de săptămâna creației. Ele încep prezentarea cu afirmații ca aceasta: „Când Dumnezeu a început să creeze cerul și pământul - atunci lumea era un pustiu fără formă, deasupra mărilor era întuneric, iar deasupra apei bătea un vânt teribil -

Dumnezeu a spus: 'Să fie lumină' (Gen. 1,1-3, după *Anchor*; vezi și versetele 1-3, după *God-speed*). Aceste traduceri presupun în mod cert că planeta Pământ existase înainte de creațiunea descrisă în versetele următoare. Se pare că manuscrisele ebraice permit o interpretare multiplă a acestui pasaj. De mult timp ne punem această întrebare. Ea a fost discutată pe prima pagină în *Advent Review and Sabbath Herald* din 3 iulie 1860.

Afirmațiile despre un pământ inițial gol, acoperit de întuneric și de apă (vezi

Gen. 1,2), ar putea însemna că pământul existase în această stare destul de mult timp ca să fie demn de menționat. Descrierile asemănătoare din alte pasaje biblice întăresc această idee. Iov 38,9 vorbește despre un pământ care, la început, avea „haina din nori și scutece din întuneric”. Psalmul 24,1.2 spune că pământul a fost „întemeiat pe mări”, iar cele mai multe traduceri ale pasajului din 2 Petru 3,5 vorbesc despre

crearea unui pământ format sau „scos... din apă”. Aceasta pare să însemne că, înainte de săptămâna creațiunii, aici exista ceva. Aceste patru pasaje ar putea sugera că, la început, exista un pământ acoperit de întuneric și de apă și că pământul acesta existase, probabil, de mult timp.

Este posibil ca, potrivit descrierii din cartea lui Iov, și stelele să fi existat deja la crearea pământului. În Iov 38,7 se afirmă că „stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și... toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie”. Diferiți comentatori sunt de părere că

stelele din acest pasaj poetic ar putea reprezenta atât îngeri,⁴ cât și stele adevărate.⁵ Ultima interpretare sugerează că stelele existaseră înainte de săptămâna creațiunii.

Pe de altă parte, porunca a patra afirmă că, în șase zile, Dumnezeu a creat „cerurile [și] pământul” (Exod 20,11). Unii văd aici un argument că, prin urmare, totul trebuie să fi fost creat atunci. Este un argument slab, pentru că termenul ebraic *shamayim* (cer) are sensuri diferite și nu este atotcuprinzător. El se referă la firmament (Gen. 1,8), la

sursa ploii (Gen. 8,2; Deut. 11,11), la locul în care se află stelele (Gen. 1,17; Deut. 10,22) sau pășările (Gen. 1,20; Ps. 104,12).

Pe lângă discuția de mai sus despre lumina de la stele, se pot aduce date științifice ca dovezi ale unei vârste mari atât a materiei pământului, cât și a celei a universului.⁶ Nu toate aceste date sunt, însă, consecutive.⁷ Ele fac parte din informațiile pe care ni le oferă natura și care ne-ar putea ajuta să răspundem la întrebări și să găsim explicații la detalii de care Biblia nu se ocupă în mod direct.

Perspective din Spiritul Profetic

Ellen White nu discută în mod special întrebările legate de ziua a patra din săptămâna creațiunii sau de vârsta materiei pământului. Au fost studiate numeroasele sale afirmații tangențiale, care ar putea ajuta la clarificarea acestor întrebări.

De exemplu, câteva declarații ale soarelui White arată că Sabatul este la fel de vechi ca lumea și că a fost instituit când au fost puse temeliiile lumii:

„Sabatul a fost instituit la creațiune, când au fost puse temeliiile pământului, când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie” (*Signs of the Times*, 28 feb. 1884).

„Instituția Sabatului, care își are originea în Eden, este la fel de veche ca lumea” (*Patriarhi și profeți*, ed. 1996, pag. 337).

Aceste afirmații s-ar putea referi la faptul că lumea, cu toată materia sa, este la fel de veche ca Sabatul (modelul 1 sau 2). Cu alte cuvinte, nimic din ce ține de pământ nu

existase înainte de săptămâna creațiunii. Dar expresiile „au fost puse... temeliiile” și „lumii” s-ar putea referi, de asemenea, numai la lumea organizată, care a rezultat în urma săptămânii creațiunii. Adică, înainte de aceasta, pământul existase deja, dar era neformat (nedezvoltat) și gol (vezi Gen. 1,2).

Sora White face și această afirmație interesantă:

„În lucrarea creațiunii, se iveau zorii primei zile și, la chemarea puterii infinite, cerurile și pământul ieșeau din întuneric. Atunci, ca răspuns la apariția luminii, stelele dimineții au izbucnit în cântări de

bucurie și... toți fiii lui Dumnezeu au scos strigăte de veselie” (Signs of the Times, 1 ian. 1880).

Aici se pare că sora White face aluzie la un pământ care „a ieșit din întuneric”, ceea ce presupune un pământ preexistent. Aceasta coincide cu afirmațiile biblice despre același subiect, din Genesa 1,9, Iov 38,9, Ps. 24,2 și 2 Petru 3,5, care ar putea arăta că, înainte de săptămâna creației, existase un pământ gol, acoperit de întuneric și de apă (modelul 3).

Nu putem fi siguri în ce privește vârsta materiei pământului. În mod cert, însă, Ellen White credea că alte entități cerești existaseră înainte de săptămâna creației. Ea se referă la lumi care fuseseră locuite înainte de revolta lui Lucifer și spune că această revoltă a avut loc înainte de crearea pământului. Despre Lucifer, sora White afirmă:

„El începu să semene îndoieli cu privire la legile care guvernau ființele cerești. Spunea că aceste legi ar putea fi necesare pentru locuitorii lumilor, dar că îngerii, care sunt ființe cu o poziție mai înaltă, nu au nevoie de asemenea restricții, pentru că înțelepciunea lor constituie un ghid suficient pentru ei” (Patriarhi și profeți, pag. 20).

Următoarea afirmație a soriei White se referă, de asemenea, la o activitate creatoare înainte de crearea acestei lumi:

„Fiul lui Dumnezeu adusese la îndeplinire voința Tatălui, când crease toate oștile cerești; și atât Lui, cât și lui Dumnezeu, se cureau închinarea și ascultarea lor. Hristos avea să exercite puterea divină și în aducerea la existență a pământului și a locuitorilor lui” (Ibid., pag. 19).

În mod cert, Ellen White nu considera că întregul univers a fost creat în ziua a patra. Vederile ei se potrivesc mai bine cu modelele 2 și 3.

Concluzii bazate pe credință

Așa cum se vede, scurtul raport din Genesa, despre începuturi, lasă multe întrebări fără răspuns. Sunt posibile mai multe interpretări bazate pe credință. Nu putem fi dogmatici în această privință.

Afirmația că Dumnezeu a creat lumina în prima zi a săptămânii

creației răspunde la obiecția legată de existența luminii înainte de ziua a patra, când a apărut soarele. De asemenea, dacă a existat o sursă sursă de lumină, și aceasta ilumina un pământ care se învârtea, afirmația de mai sus ar putea răspunde și la obiecția că, înainte de ziua a patra, nu ar fi existat seară și dimineață. Pe de altă parte, dacă soarele exista deja înainte de săptămâna creației, existența luminii poate fi explicată conform scenariului propus pentru modelul 3. Cele mai multe probleme referitoare la săptămâna creației se datoresc lipsei de informații amănunțite.

Modelul 1 corespunde parțial cu raportul creației (vezi Gen. 1,3-2,3), dar nu oferă nici un răspuns la sugestiile (nu afirmațiile) Bibliei despre existența pământului și a stelelor înainte de săptămâna creației (vezi Gen. 1,1,2; Iov 38,7,9; Ps. 24, 1,2; 2 Petru 3,5). De asemenea, nu explică felul în care lumina a ajuns pe pământ, de la stele aflate la distanță de miliarde de ani-lumină, și nici alte dovezi despre un univers vechi.

Modelul 2 răspunde obiecției privind timpul în care lumina a parcurs distanța de la stelele foarte îndepărtate până la pământ. El se armonizează și cu descrierea specială a săptămânii creației (Gen. 1,3-2,3), dar nu corespunde cu pasajele biblice care sugerează că pământul existase înainte de săptămâna creației. Nu se potrivește nici cu interpretările științifice care sugerează că materia pământului are o vârstă foarte mare.

Modelul 3 propune ideea că pământul gol și tot restul universului existaseră înainte de săptămâna creației. Aceasta explică foarte ușor existența luminii, a serii și a dimineții înainte de ziua a patra, când a apărut soarele. Lumina și luminătorii preexistenți ajung vizibili în zilele 1 și, respectiv, 4, prin ridicarea treptată a unui nor dens care acoperea pământul. Totuși, procesul acesta în două etape (în ziua 1 și în ziua 4), de ridicare a norului care acoperea pământul, pare forțat. Potrivit acestui model, soarele și luna nu sunt create în ziua a pa-

tra, ci doar apar în ziua a patra. Modelul acesta se armonizează cu interpretările științifice care sugerează un univers vechi, în care se include și materia pământului, precum și cu pasajele biblice care sugerează că pământul existase înainte de săptămâna creației. Dar nu se potrivește la fel de bine cu Genesa 1,14-19, versete care par să afirme că soarele și luna au fost create în ziua a patra.

Informațiile noastre despre trecut sunt atât de limitate, încât trebuie să fim prudenți când tragem concluzii. Dar faptul că nu cunoaștem unele detalii despre săptămâna creației n-ar trebui să micșoreze dovezile în favoarea creației înseși. Aceste dovezi sunt tot mai bogate, pe măsură ce știința se adâncește în tainele unei naturi extrem de complexe. Este important, de asemenea, să observăm că nici unul dintre cele trei modele propuse mai sus nu contrazice adevărul că Dumnezeu a creat lumea în șase zile, iar în Sabatul zilei a șaptea S-a odihnit. Aceste aspecte importante ale descrierii din Genesa și ale poruncii a patra rămân intacte, indiferent care model este adoptat.

1 Pentru mai multe detalii despre proces, vezi: R. Ginger, *Six Days or Forever? Tennessee v. John Thomas Scopes*; L. H. Allen, *Bryan and Darrow at Dayton*.

2 De exemplu: J. Skinner, în *International Critical Commentary*, vol. 1, pag. 1; H. J. Van Till, *The Fourth Day*, pag. 80.

3 Pentru mai multe detalii, vezi R. E. Hoen, *The Creator and His Workshop*, pag. 17-21.

4 De exemplu, A. Clarke, *The Holy Bible: Old Testament*, ed. rev., vol. III (Job to Solomon's Song).

5 De exemplu, S. R. Driver and G. B. Gray, *A Critical and Exegetical Commentary on the Book of Job*, în *International Critical Commentary*, vol. 10.

6 R. H. Brown, „Geo and Cosmic Chronology”, *Origins* 8 (1981): 20-45.

7 A. A. Roth, „Some Questions About Geochronology”, *Origins* 13 (1986): 64-85.

Ariel A. Roth lucrează în calitate de cercetător științific principal pentru Geoscience Research Institute, la Conferința Generală, când a scris acest articol. În prezent este la pensie.

Adventist Review, 19 februarie 1998

Învățată să înțelegi

Ai învățat sistemul metric? Este un sistem uimitor de logic. După ce înveți câțiva termeni de bază, poți să înțelegi și alte cuvinte. De exemplu, metrul este o măsură de lungime. Centimetrul este a suta parte dintr-un metru.

„Centi” înseamnă o sută. Când vezi un cuvânt care îl conține pe „centi”, este posibil să se refere la ceva care are legătură cu cifra o sută. Un dolar are o sută de cenți. [Un franc sau un leu vechi din România avea o sută de centime.] Un secol înseamnă o sută de ani. [Centenarul înseamnă împlinirea a o sută de ani de la un eveniment.] Ai prins ideea? Poți să deduci ce este un miriapod, dacă îți spun că „miriadă” înseamnă un număr sau o cantitate foarte mare, iar „pod” provine dintr-un cuvânt care înseamnă „picior”?

Miriapodul este un gândac care are foarte multe picioare. Ei, nu este chiar un gândac - este un artropod. Artropodele pot avea între 30 și 350 de picioare. De aici vine cuvântul „miriapod”.

Dacă ar trebui să dai o lucrare de control despre sistemul metric, ai putea să memorezi fiecare cuvânt. Sau ai putea să memorezi doar faptul că „kilo” înseamnă de o mie de ori mai mare, iar „mili” înseamnă de o mie de ori mai mic etc. Apoi ai putea să te uiți la cuvinte, să vezi din ce părți sunt formate și să deduci ce înseamnă fiecare cuvânt. Și astfel ai putea să înveți sistemul unităților de măsură.

Memorarea și înțelegerea nu înseamnă același lucru. Știi versetul de memorizat de săptămâna aceasta? Să zicem că ar fi cel din Ioan 13,34: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții. Trebuie să vă iubiți unii pe alții așa

Rosy Tetz

cum v-am iubit Eu” (după o traducere pentru copii).

Ai putea să memorezi versetul cuvânt cu cuvânt. Apoi ai putea face o steluță pe diagrama cu versete de memorizat. Dar, dacă vrei să-l înveți, trebuie să faci mai mult.

Ia-ți Biblia și deschide-o! Cine vorbește? Uită-te la versetele 30-33. Domnul Isus vorbește. Cui Se adresează Domnul Isus? Dacă te uiți la începutul capitolului 13, vei citi că El Se adresează ucenicilor Săi.

Ce crezi că înseamnă „o poruncă nouă”? Vezi, viața Domnului Isus este povestită de patru ori: în Matei, în Marcu, în Luca și în Ioan. Uneori, poți să descoperi mai mult dacă te uiți într-una dintre celelalte Evanghelii. Citește în Marcu 12,28-31. Vezi cum spune porunca a doua? „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți” (vers. 31). Dar, în versetul tău de

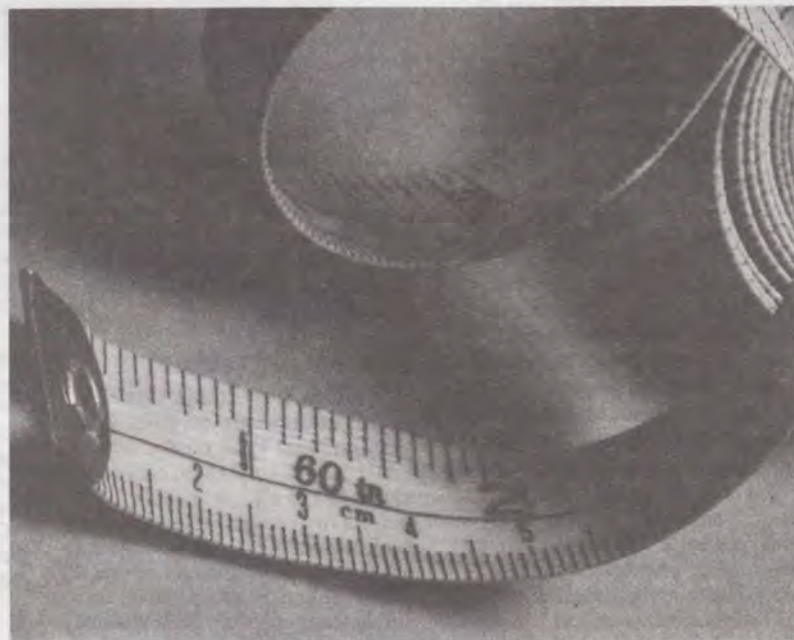
memorizat, Domnul Isus spune că trebuie să ne iubim unii pe alții „cum v-am iubit Eu”. Înțelegi care e deosebirea dintre cele două versete?

Ai putea să înveți mai multe lucruri despre versetul acesta. Vrei să știi ce făcuseră ucenicii, în loc să se iubească unii pe alții? Se certaseră între ei, ca să știe care urma să fie cel mai mare. Poți să citești despre aceasta în cartea *Hristos, Lumina lumii*, scrisă de sora Ellen White, la pagina 539 (ed. 1997).

Poți să înveți cu ajutorul memoriei (milimetru, centimetru, decimetru, metru). Sau poți să înveți să înțelegi (ce este un sută? Trebuie să fie comandantul unei grupe de o sută de soldați).

Memorarea este bună. Dar înțelegerea este și mai bună. Învățată ce trebuie să înveți, dar înțelegă ce înveți.

Adventist Review, 28 mai 1998

Valoarea ta?

Aurul corespunzător greutateii tale

Audrey Mitchell

Sțiți ce mi-aș dori chiar acum? O cupă uriașă de înghețată, stropită cu sirop de căpșuni, ornată cu frișcă proaspătă și cu o cireașă deasupra. Sau poate aș servi și o porție de pizza și clătite de la mama. Sau... mai bine nu.

Noi, femeile, ne zbatem între dorința după mâncăruri gustoase și exercițiile fizice însoțite de o dietă sănătoasă. Ne luptăm să avem o imagine artificială a femeii perfecte și rareori ne simțim bine așa cum suntem. Cred că, uneori, acest lucru este mult mai greu pentru femeile singure.

Contează cum arătăm?

Vă duceți aminte de vremea când erați la liceu, când vorbeai cu prietenele de aceeași vârstă despre greutatea pe care doriți să o pierdeți, printr-o dietă sau alta, ca să arătați așa de bine, încât nici un băiat să nu vă reziste? Conversațiile de atunci par amuzante acum, dar, uneori, mă întreb dacă nu cumva gândesc și astăzi la fel.

Noi, femeile, suntem bombardate cu tot felul de imagini, ni se spune cum să arătăm subțiri ca un creion, cu mușchi bine desenați, și chiar cum putem ajunge așa. Astfel, este ușor de crezut că motivul pentru care nu suntem căsătorite este faptul că nu arătăm destul de bine.

Cum putem pune capăt acestei lupte, acestei zbaterei? Contează, într-adevăr, cum arătăm? În definitiv, n-ar trebui să fii iubită pentru felul în care ești, nu pentru felul în care arăți? Avem, cumva, noi, femeile singure, o dorință mai presus de cea a surorilor noastre căsătorite, și anume să arătăm cât mai bine, astfel încât să putem atrage un potențial partener? Cum se împacă aceasta cu faptul că am fost create după chipul lui Dumnezeu?

Cel mai obișnuit răspuns este că o dietă bună și exercițiile potrivite sunt factorii esențiali care te ajută să ai o prețuire de sine excelentă. Ați urmărit, poate, programul matinal de educație fizică, la televizor, prezentat de o tânără cu mușchi bine făcuți, care ne îndeamnă să mai facem aceleași mișcări de câte zece ori și apoi câteva întinderi.

Cât despre dietă, există întotdeauna alta, un alt medicament miraculos. O altă femeie splendidă îți promite fericire și o înaltă stimă de sine, dacă...

Să fim împăcate cu noi înșine

Din experiența mea, primul și cel mai important pas este autoacceptarea. Valoarea noastră nu este determinată de greutatea sau de condiția noastră fizică. Desigur, trebuie să avem o alimentație corectă - să consumăm fructele și vegetalele necesare pentru fiecare zi și să renunțăm la grăsimea de origine animală. Dar care este motivul pentru care o facem? Motivul pentru care ducem o viață sănătoasă trebuie să fie mai mult decât dorința de a ne conforma imaginii vehiculate de mass-media, despre felul în care trebuie să arate o femeie, sau de a arăta așa cum credem că ar dori semenii noștri să arătăm. Când spunem că suntem create de Dumnezeu și că El ne iubește necondiționat - indiferent de felul în care arătăm -, doar atunci putem să ne iubim cu adevărat pe noi înșine.

Poate că mama ne-a spus, cândva, că felul în care arătăm nu este totul, și avea dreptate. Siguranța, stăpânirea de sine și atitudinea prietenoasă ale unei femei sunt cele care îi câștigă pe cei din jur. Desigur, siguranța crește când ești sigură de dragostea prietenilor și, firește, de cea a unui partener. Dar, ca să găsim persoana potrivită și să o și păstrăm, trebuie să fim împăcate cu noi înșine. O părere sănătoasă cu privire la noi și la faptul că suntem importante în fața lui Dumnezeu ne va ajuta să fim destinate, bine dispuse și, probabil, chiar să „găsim persoana potrivită“.

Să avem grijă de noi

Este de importanță vitală să facem lucruri care ne ajută să avem o părere bună despre noi. Dar cum? Știi că sună ca un clișeu, dar, ajutându-i pe alții, ne ajutăm și pe noi. Să fim creative. Putem face o mulțime de lucruri, de la vizarea taloanelor de participare la o serie de studii biblice, la trimiterea de scrisori celor care lipsesc de la biserică, vizitarea bolnavilor sau a copiilor

dintr-o creșă sau oferta de a ajuta o instituție de caritate. Să ne acordăm și nouă câte o favoare. Chiar nu este nici un lucru pe care ne-am dorit totdeauna să-l facem? Să decorăm prăjituri? Să facem lucrări de artizanat? Să învățăm o limbă străină sau să călătorim? Dacă ne deschidem viața spre experiențe noi, ne vom face noi prieteni și vom avea o imagine de sine mai bună.

Motive bune

Dacă avem motive bune ca să ne remodelăm imaginea exterioară, lupta nu mai pare așa de grea. Asta nu înseamnă că, peste o săptămână sau două, nu vor apărea probleme. Dar, dacă avem o imagine de sine bună, ne este mai ușor să ne obișnuim cu o dietă sănătoasă și să facem mișcare fizică în mod regulat. Chiar dacă nu alergăm sau nu facem gimnastică aerobică, mersul pe jos sau cu bicicleta, înotul sau jocul într-o echipă sportivă ne ajută să ardem calorile, să fim mai puternice și astfel să ne simțim bine. Și, într-un fel, este mai ușor să alegem alimente sănătoase atunci când avem o imagine de sine bună.

Nu demult, am citit ceva care m-a ajutat să înțeleg mai bine situația multor femei singure, care se străduiesc să-și păstreze o greutate potrivită, sănătoasă, și o imagine de sine bună. Se spunea că, într-o măsură, acceptarea este, astăzi, răspunsul la toate problemele noastre. În universul lui Dumnezeu, nimic, absolut nimic nu se întâmplă de la sine. Nu putem fi fericiți, decât dacă acceptăm viața așa cum este. Este necesar să ne concentrăm atenția asupra schimbărilor care trebuie făcute în atitudinea noastră, nu asupra schimbărilor care trebuie făcute în lume.

Desigur, putem dori în continuare să ne îmbunătățim aspectul exterior și, cu disciplină de sine, putem realiza aceasta. Dar ceea ce contează cel mai mult este atitudinea pe care o cultivăm față de noi. Dacă ne putem accepta așa cum suntem, înțelegând că Dumnezeu este Cel care conduce totul, vom avea și convingerea că valorăm cât aurul corespunzător greutateii noastre.

Women of Spirit, ian.-feb. 1997

Traducere de Afrodită Grecea, Galați

Eroii de mâine...

Săptămâna trecută, m-am întâlnit cu un tânăr de curând botezat. E unul dintre acele suflete dăruite, care L-au găsit pe Domnul Hristos și I se consacra fără rezerve, devenind un stâlp de care se prind alții. „Se-ntâmplă ceva cu mine...”,

mi-a zis el frământat. „De o vreme am intrat într-o criză... Nu știu cum, dar am pierdut simțământul prezenței Sale și parcă tot ce fac nu-mi mai ajută. Spuneți-mi, ce să fac?”

Aceste rânduri sunt pentru cei aflați la începutul experienței, care au gustat sau vor gusta din

Criza credinței (I)

• Oricât de ciudat ți s-ar părea, criza este bună. Nu există erou al credinței care să nu fi trecut prin foc. Avraam, Isaac și Iacov, Moise și Ilie, ucenicii, chiar Mântuitorul... Noaptea de strămtorare e singurul mijloc care transformă credința visătoare într-un stâlp de beton.

• Credința se prinde de nimic văzut sau pipăit. Ea nu merge pe evidențe și certitudini exterioare. Când totul e bine, chiar binele acesta contează ca o dovadă și îți vine ușor să crezi. Dar credința adevărată, biruitoare, nu începe decât după ce cărjele credinței sunt luate și toată povara te împinge în jos; când simți că te prăbușești. E surprinzător, dar așa începe școala credinței.

• Ca întru chipare a absurdului, există ilustrația omului care, în prag de înec, se agață de un... pai. Pentru noi, ființe materiale, făgăduința (imaterială a) lui Dumnezeu nu are mai multă valoare decât un pai inutil. Dar valoarea crizei stă tocmai în aceea că, răpindu-ne toate celelalte pănghii, ne mână spre ultima alternativă, spre... pai. În ceea ce pare absurd pentru mentalitatea firii pământești, se află secretul ieșirii din valuri.

Cauzele crizei

• Pentru fiecare, drumul căutării Domnului Hristos trece mai întâi prin câmpia mănoasă a Cuvântului Său. Timp de săptămâni și luni, trăiești sub fascinația celor citite, în descoperirea adevărului. Dar, abia ajuns la capătul Abecedarului, fără veste te trezești în pustia arzătoare a experienței personale. Etapa informației, plină de bucurie și satisfacție, se sfârșește în faza aplicării celor aflate. Dacă până acum eroul era Hristos, de-acuma afli că eroul trebuie să fii tu, reeditându-L pe Hristos.

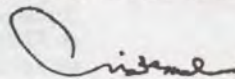
• Ah, ce contrast! Ce diferență de nivel! După euforia cititului, nu e de mirare că te apucă deznădejdea.

• O dată ajuns în „pustie”, în confruntarea cu firea ta neîmplănită, nu mai știi ce să faci. Să iei Biblia? Parcă nu-ți mai vine! Doar ai citit-o o dată și știi ce scrie în ea... Uite-așa, lipsindu-te de Cuvântul vieții, deteriorarea ta spirituală se accentuează. Criza te cuprinde. Soluția?

• Pe lângă credința biblică (credința minții în adevărurile Bibliei), ai nevoie de credința sufletului („brațul sufletului”, cu care apuci mâna Mântuitorului). Sunt unii care, ca și dracii, cred tot ce zice Scriptura despre mântuire, lege, Sabat... (Iacov 2,19), dar nu-L au pe Mântuitorul. Le lipsește celălalt aspect al credinței, credința vie a sufletului.

• Pentru credința minții, Biblia oferă informația. Citind-o, ajungi să cunoști despre... și să știi în ce crezi. Pentru credința sufletului, Biblia oferă relația. Citind-o, ajungi să-L cunoști pe... și să știi în Cine crezi. Descoperirea Bibliei ca pe o carte nu doar de „informație”, ci, mai ales, de „relație”, este cheia ieșirii din criză. Acum, când o deschizi, îl cauți pe Mântuitorul. Iar El, prin Cuvânt, îți vorbește personal, luminând, rând pe rând, problemele și nevoile tale. El îți vorbește, iar tu ascuți ca un rob... Apoi iei hotărâri și faci planuri cu El... Această citire a Bibliei aduce mult cu rugăciunea, căci două persoane se află în dialog. Acesta este studiul devoțional.

• Mark Finley spunea: „Am învățat să mă rog cu Psalmii. Citesc primul verset (din Ps. 34, de exemplu): 'Voi binecuvânta pe Domnul în orice vreme; lauda Lui va fi totdeauna în gura mea...' și mă opresc... O, Doamne, aici scrie 'în orice vreme', iar eu, astăzi, parcă sunt întors pe dos, parcă nu simt nevoia să Te laud, să Te binecuvântez. Mă simt gol în suflet. Dar tocmai pentru această clipă întunecată ai scris îndemnul acesta! Deși mă simt pustiu, Te laud, Doamne, pentru ce-ai făcut pentru mine ieri... (și trec în revistă motivele de laudă ale zilei de ieri. Ce multe sunt!) Apoi citesc versetul 2: 'Să mi se laude sufletul în Domnul!' Ah, Doamne, uite de ce nu mă simt bine: nu sunt 'în Tine'. Sunt undeva pe lângă..., preocupat de mine și de planurile mele. Ah, vreau să fiu în Tine, ca un burete cufundat deplin în apă și apa umplându-l de tot. Vreau, Tată, să fiu și eu în Tine. Îți mulțumesc că-mi dai Duhul Tău cel bun să mă umple de tot... Și o țin așa, verset cu verset, până la sfârșit, când mă ridic un alt om!”

BUN VENIT ÎN FAMILIE

Marea luptă...

Întreaga omenire este implicată acum într-o mare controversă existentă între Domnul Hristos și Satana, cu privire la caracterul lui Dumnezeu, legea Sa și suverinitatea Sa asupra universului. Acest conflict a început în cer, atunci când, prin înălțarea de sine, o ființă creată și înzestrată cu libertatea de alegere a devenit Satana, vrăjmașul lui Dumnezeu. O parte dintre îngeri s-au unit cu el în răzvrătire. El a răspândit acest spirit și în lumea noastră, făcându-i pe Adam și Eva să păcătuiască. Păcatul omului a dus la distrugerea chipului lui Dumnezeu în omenire, la dezordine în lumea creată și, în cele din urmă, la nimicirea ei prin potopul universal. Lumile necăzute în păcat observă cu atenție această planetă care a devenit scena conflictului universal, ca să vadă cum, în cele din urmă, Dumnezeuul dragostei va fi îndreptățit. Pentru a-l ajuta pe poporul Său în această luptă, Domnul Hristos trimite Duhul Sfânt și pe îngerii Săi credincioși să-l călăuzească, să-l ocrotească și să-l susțină pe calea mântuirii. (Apoc. 12,4-9; Is. 14,12-14; Ezech. 28,12-18; Gen. 3; Rom. 1,19-32; 5,12-21; 8,19-22; Gen. 6-8; 2 Pet. 3,6; 1 Cor. 4,9; Evr. 1,14.)

Puncte fundamentale, 8

Si în cer s-a făcut un război [mare]. Mihail și îngerii Lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul și îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; Și balaurul cel mare... a fost aruncat pe pământ" (Apoc. 12,7-9). Apocalipsa 12, împreună cu Ezechiel 28 și Isaia 14, prezintă o imagine a căderii lui Lucifer. Ellen White dezvoltă astfel această descriere: „Satana era invidios și gelos pe Domnul Isus Hristos... Răzvrătirea împotriva guvernării lui Dumnezeu era cel mai mare păcat. Se părea că tot cerul era în stare de agitație. Îngerii erau conduși în companii, iar fiecare unitate mai mare era sub comanda unui înger cu un grad superior. Satana lupta împotriva legii lui Dumnezeu, pentru că avea ambiția să se înalțe pe sine... Fiul lui Dumnezeu și îngerii credincioși, devotați, au biruit; iar Satana și cei care simpatizau cu el au fost izgoniți din cer" (*The Spirit of Prophecy*, vol. 1, pag. 18-23).

Așa cum atestă atât Biblia, cât și Spiritul Profetic, războiul nu s-a terminat o dată cu izgonirea lui Satana din curțile cerului. Din contră, lupta doar s-a mutat pe pământ, unde continuă de atunci cu multă intensitate. „Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme" (vers. 12). Deși lupta decisivă a fost câștigată acum 2000 de ani, la Calvar, războiul continuă și astăzi.

Lupta pentru controlul asupra minții

Miza acestei lupte nu o constituie teritoriul, o ideologie politică sau resursele naturale. Aceasta este o luptă supranaturală între bine și rău, între neprihănire și păcat. „Noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor și înținericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în locurile cerești" (Efes. 6,12). Această luptă se dă în inima și în mintea noastră: „Fiți treji și vegheați! Căci protivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită. Împotriviți-vă lui tari încredință" (1 Pet. 5,8,9).

Cartea lui Iov prezintă la scară redusă acest conflict macrocosmic. Relatarea începe prin descrierea patriarhului care se bucura de multă prosperitate materială și de o familie mare și iubitoare, care reflecta ceea ce ar fi trebuit să fie Edenul; deasupra lor, însă, în cer, se ducea lupta dintre Domnul și Satana, care îl acuza pe Iov (vezi Iov. 1, 9-11). Contestând curajul motivelor pentru care Iov era credincios, Satana îl ataca pe Dumnezeu Însuși. Dacă Dumnezeu este așa de bun, iar legea Sa atât de minunată, îi va servi Iov orice s-ar întâmpla? Satana sugera că Iov I se închină lui Dumnezeu, nu pentru că îl iubește, ci pentru că are un interes să o facă. Pretinzând că Iov se va întoarce împotriva Sa, de îndată ce lucrurile vor merge rău, Satana insinua în mod subtil că însuși Iov era în diolei cu privire la caracterul lui Dumnezeu. Nu cumva, în definitiv, Dumnezeu nu este chiar așa de bun?

Același conflict fundamental, descris în cartea lui Iov, se dă pentru fiecare om. Cu toții suntem prinși, asemenea lui Iov, în această mare controversă dintre Domnul Hristos și Satana. Desigur, nu suntem lăsați să ne luptăm singuri. Nu ne putem apăra singuri de diavolul. Tot ce putem face este ca, zilnic, în mod conștient, să ne așezăm sub grija și sub protecția Domnului Isus Hristos, care nu numai că a câștigat biruința decisivă la Calvar, dar promite că va împărți cu noi roadele acestei biruințe. Biruința Sa cuprinde atât pământul, cât și cerul.

Calvarul - lupta decisivă

Marea biruință a Domnului Hristos nu a fost câștigată atunci când Isus și îngerii Săi i-au izgonit din cer pe Satana și pe îngerii săi, nici nu va fi obținută la sfârșitul mileniului, când Satana „va ieși din temnița lui, ca să înșele neamurile... ca să-i adune pentru război" (Apoc. 20,8). Biruința a fost câștigată în atelierul unui tâmplar din Galilea, într-o luptă cumplită, de patruzeci de zile, în pustie, în asalt după asalt prin cetățile și satele din Iudea, într-o luptă teribilă în grădina Ghetsemani, iar în cele din urmă, cu ocazia confruntării decisive de la Calvar, când Domnul Isus a strigat: „S-a isprăvit!" (Ioan 19,30)

În aceste confruntări, Domnul Isus nu S-a luptat stând în pacea, siguranța și maiestatea cerului, ci în tranșeele din prima linie, în care a înfruntat asaltul deplin al vrăjmașului. El l-a întâmpinat pe diavol pe terenul acestuia. Timp de 33 de ani, în corp omenesc, a rezistat tuturor atacurilor susținute ale lui Satana și ale legiunilor sale. În pofida tuturor încercărilor nespărite ale lui Sa-

... Soldați într-o mare campanie

tana de a-L birui, Domnul Isus, la sfârșitul umblării Sale pe pământ, a putut să afirme: „Vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine“ (Ioan 14,30).

Evangelhiile descoperă intensitatea asalturilor pe care le-a înfruntat El. În pustie, Domnul Isus „a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți“ (Mat. 4,2). Cât de uimit trebuie să fi fost Satana când L-a văzut pe Domnul, care, cu toată slava și puterea Lui, era acum un om infometat, slăbit, aflat la capătul puterilor! Dumnezeu Se făcuse una cu omenirea. Satana ținuse lumea sub stăpânirea lui timp de mii de ani. Isus, pe jumătate mort deja, ar fi trebuit să-i fie o pradă ușoară. El a fost ispitit când flămânzea, într-o pustietate aridă - un contrast clar față de Adam și Eva, care se aflau într-o grădină extrem de bogată, în care aveau totul, când au fost ispitiți. Părinții noștri au cedat în fața ispitei; Isus, cu stomacul gol, într-un deșert torid, a rezistat.

Dar pentru Domnul Isus, lupta nu s-a sfârșit o dată cu postul din pustie. Această experiență doar L-a pregătit pentru lupta dureroasă și chinuitoare care a culminat la Calvar, unde Satana și-a aruncat toate forțele împotriva Sa, pentru că știa că aceasta este ultima lui șansă de a învinge. Dacă Îl putea face pe Isus să renunțe la planul de mântuire, atunci Hristos ar fi fost învins, lumea ar fi fost a lui Satana, iar acuzațiile sale împotriva guvernării lui Dumnezeu, a milei și dreptății Sale ar fi rămas pentru veșnicie fără răspuns. Pe scurt, Satana ar fi câștigat marea luptă!

Isus știa că, dacă ar fi coborât de pe cruce, totul ar fi fost pierdut. Doar prin moartea Sa putea să respingă pentru totdeauna acuzațiile lui Satana că Dumnezeu poate fi ori milostiv, ori drept, dar nu și milostiv, și drept. Pe cruce, Domnul Și-a dovedit dreptatea, pentru că, luând asupra Sa pedeapsa păcatului, putea plăti în întregime prețul pentru călcarea legii. Totodată Și-a dovedit și îndurarea, pentru că, doar dacă plătea El Însuși această pedeapsă, putea să-i salveze pe cei păcătoși, ca să nu trebuiască să o plătească ei înșiși. O dată cu moartea Domnului Hristos, dreptatea și îndurarea s-au întâlnit și au biruit. Nimicirea păcatului și a lui Satana este sigură, mântuirea oamenilor este garantată, iar siguranța universului este câștigată pentru veșnicie. Lupta decisivă a luat sfârșit și n-a mai rămas nici o îndoială cu privire la cine va învinge în cele din urmă în marea luptă.

Războiul continuă

Totuși, chiar după Calvar, lupta nu s-a terminat. „Cu toate acestea, Satana nu a fost încă învins“, scria sora White. „Nici chiar atunci, îngerii n-au înțeles tot ce era cuprins în lupta aceea mare. Principiile în jurul cărora se dădea lupta trebuia să fie mai bine lămurite“ (*Hristos, Lumina lumii*, ed. 1997, pag. 641).

Chiar după această manifestare a iubirii lui Dumnezeu în contrast cu răutatea lui Satana, Domnul dorește ca îngerii să o poată înțelege mai bine și intenționează să folosească poporul Său în scopul acesta: „Pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserica, înțelepciunea neșpus de felurită a lui Dumnezeu“ (Efes. 3,10). Ellen White exprimă aceeași idee: „Este datoria fiecărui copil al lui Dumnezeu să-I aperse caracterul“ (*Mărturii*, vol. 5, pag. 334-335). Iar Domnul Isus spunea: „Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit“ (Ioan 15,8).

Gândul că Dumnezeu este proslăvit, chiar apărât, de poporul Său este un aspect vital al adevărului prezent. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a fost binecuvântată cu lumină prețioasă cu privire la Domnul Isus, la teologie, la mântuire, la educație, la stilul de viață, la sănătate, la lege, la har și la tot ce ține de creștinism - totul pentru pregătirea unei rămășițe care să stea în picioare în marea zi a lui Dumnezeu, când lupta dintre Domnul Hristos și Satana atinge un punct culminant, la sfârșitul veacurilor.

Fiecare dintre noi are un rol în marea luptă. Cunoașterea marii lupte ar trebui să ne conducă pe genunchi, în așa fel încât, prin puterea Domnului Hristos, să putem lua „toată armătura lui Dumnezeu“, ca să ne putem împotrivi „în ziua cea rea“ (Efes. 6,13). Dacă nu umblăm zilnic, în mod conștient, cu Domnul Isus, nu putem câștiga luptele personale împotriva păcatului, ca să-L putem proslăvi pe Dumnezeu. Dacă nu trecem de partea Domnului Hristos, suntem, în schimb, de partea lui Satana.

Armele noastre sunt sabia Duhului, platoșa neprihănirii, coiful mântuirii și scutul credinței. Toate acestea le primim prin Domnul Isus. „Căpetenia mântuirii“ noastre (Evr. 2,10), care ne-a promis că ne va face „mai mult decât biruitori“ (Rom. 8,37), prin biruința Sa de acum două mii de ani, pe cruce.

Alegeți răspunsurile corecte:

1. Păcatul își are originea în:
 - a. mândria lui Lucifer.
 - b. imposibilitatea ascultării de legea arbitrară a lui Dumnezeu, care încalcă libertatea individuală.
 - c. natura nedesăvârșită a ființelor create de Dumnezeu.
 - d. respingerea lui Dumnezeu și a guvernării Sale.

2. Relatarea Sfințelor Scripturi cu privire la viața și moartea Domnului Hristos:

- a. reprezintă o istorisire interesantă, care are o valoare cel mult strict istorică, la fel ca a oricărui alt document antic.

- b. arată seriozitatea luptei pentru ascultare și supunere față de voința lui Dumnezeu, Domnul Isus rămânând credincios până la moarte în ascultarea absolută față de voința Tatălui Său.

- c. evidențiază faptul că prioritatea supremă a Domnului Hristos a fost să trăiască prin cuvântul lui Dumnezeu și că, prin dependența Sa continuă și deplină față de Tatăl Său, l-a înfrânt pe Satana.

3. Funcția teologiei creștine este:

- a. să stabilească în ce măsură mai este demnă de încredere astăzi Biblia, mai ales raportul său despre natura, nașterea, minunile și învierea Domnului Hristos.

- b. să accentueze mai puțin adevărurile care subliniază importanța unei credințe și a unei ascultări depline, radicale, față de Dumnezeu, încercând să facă mai accesibil creștinismul pentru societatea actuală, tot mai înstrăinată de Dumnezeu.

- c. să inspire încredere în autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu și să-L prezinte pe Domnul Hristos ca fiind centrul adevărului.

4. Din perspectiva marii lupte dintre Domnul Isus și Satana, dintre bine și rău:

- a. putem avea nădejde și curaj, în fața viitorului, pentru că Domnul nostru are totul sub control.

- b. prin dependență totală de puterea și harul lui Dumnezeu, putem să ne ridicăm deasupra frământărilor și neplăcerilor aduse zilnic de ispite și să trăim biruitori asupra păcatului.

- c. putem înțelege mai bine puterea distructivă a păcatului, dar și profunzimea iubirii lui Dumnezeu, învățând să urâm păcatul, dar să-I iubim pe păcătos.

Răspunsuri corecte:

1. a, d; 2. b, c; 3. c; 4. a, b, c

Inspirată să salveze suflete - 5

Unii se întreabă astăzi dacă se poate avea încredere sau nu în scrierile soriei White. Este interesant faptul că, după un timp, după ce Domnul îi dăduse prima viziune în decembrie 1844, ea însăși se întreba dacă nu cumva aceste viziuni nu sunt adevărate, ci sunt rezultatul mesmerismului (un curent fanatic cu orientare spiritistă). Alții o pretinseseră atât de des, încât începuse și ea să se îndoiască. După ce Domnul o lipsise timp de o zi de darul vorbirii (vezi *Life Sketches*, pag. 89), îndoielile sale fură spulberate. Prin proprie experiență, ea ajunsese ferm convinsă că poate avea încredere în soliile pe care Dumnezeu îi ceruse să le transmită.

În cartea sa, *Believe His Prophets* (Încredeți-vă în profeții Lui, pag. 133-135), dr. D. E. Rebock redă o istorisire interesantă, care nu ar fi avut loc niciodată, dacă Ellen White ar fi păstrat îndoieli cu privire la lucrarea sa.

Îată istorisirea. Dumnezeu îi dăduse, cândva, soriei White o viziune cu privire la un anumit om. Nu i se spusese numele, nici nu i se arătase fața lui. Îi auzise doar vocea. Îngerul îi spusese că, atunci când va auzi vocea, trebuie să rostască o solie foarte precisă.

Trecu un timp până când Ellen White auzi din nou vocea aceea. Ea și soțul ei, James, tocmai ajunseseră la o întâlnire în corturi. În loc să aștepte să se instaleze în cortul lor, Ellen dori să meargă direct la întâlnirea care se desfășura în momentul acela. În timp ce intra în cortul principal, împreună cu soțul ei, auzi vocea aceea.

Știind că trebuie să facă exact ce i se spusese, fără să ezite nici o clipă, Ellen îl luă de braț pe soțul său și înaintă pe culoar, spre amvonul la care vorbea pastorul. Nu trebuie multă imaginație să ne dăm seama ce s-a întâmplat în adunare. Fără îndoială că toți cei din cort și-au îndreptat privirea spre această doamnă, cu statura de 1,60 m. „Ce va face sora White?” trebuie să fi fost întrebarea din mintea fiecăruia.

Chiar înainte să ajungă la amvon, James luă loc. Privind în ochii pastorului, care acum se oprise la jumătatea predicii, Ellen White îi spuse: „Fratele meu, nu ai dreptul să stai la amvon să le vorbești acestor oameni”. Ea spuse apoi că îi fusese arătat că, într-un alt stat, era o femeie care îl numea soțul ei și erau copii care îl numeau tatăl lor. Continuând, ea spuse că și în această tabără de corturi era o femeie care îl numea soțul ei și erau copii care îl numeau tatăl lor.

Cum era de așteptat, omul acela ieși imediat din cort. Ellen White, care nu-l mai văzuse niciodată, ci doar îi auzise vocea în viziune, rămase acum în fața ascultătorilor înmărmuriți. Din fericire, era de față fratele aceluși om. El mărturisii că este adevărat tot ceea ce tocmai spusese sora White. Cu câțiva timp înainte, fratele său îi destăinuise confidențial că duce o viață dublă.

Solia soriei White avu un efect imediat. Duhul lui Dumnezeu veni în adunare și urmă o adevărată înviorare. Noi ne-am putea întreba: „Dar dacă Ellen White ar fi făcut o greșală? Dacă ar fi muștrat pe cine nu trebuia? Dacă ar fi trebuit să prezinte solia la o altă întâlnire? Dacă...?” Acestea pot fi întrebările noastre, nu ale ei. Dintr-o sursă încontestabilă, ea știa că poate avea încredere în soliile din cer, pe care i se spusese să le transmită. Și noi putem face la fel.

Este interesant faptul că Dumnezeu a lucrat prin Ellen White ca să-i influențeze pe oameni în mod direct, personal. Atât fratele A. T. Jones,

care avusese un rol de seamă la importanta sesiune a Conferinței Generale de la Minneapolis, în 1888, și după aceea, cât și fratele A. F. Ballenger, secretarul Asociației Naționale pentru Libertatea Religioasă, s-au despărțit, în cele din urmă, de biserică. Totuși, fiecare dintre ei fusese martor al lucrării supranaturale a lui Dumnezeu prin Spiritul Profeției. Dumnezeu le dăduse acestor oameni dovezi uimitoare ale conducerii Sale prin sora White.

Îată o întâmplare în care Dumnezeu a lucrat în mod uimitor prin sora White, atrăgând atenția unui alt lucrător care se rătăcea din punct de vedere spiritual. În decembrie 1891, la câteva zile după sosirea ei în Australia, soriei White i se arătasera lucruri care priveau lucrarea în plină dezvoltare în țara aceea și i se dăduseră sfaturi pentru câțiva dintre lucrătorii de acolo. Unul dintre aceștia era Nathaniel Faulkhead, trezorierul Editurii Adventiste Echo. Înainte să devină adventist, Faulkhead fusese membru în mai multe societăți masonice importante. El nu renunțase la calitatea de membru în nici una dintre acestea, iar implicarea sa susținută în activitatea lor îi consuma timp, împiedicându-l să se dezvolte din punct de vedere spiritual.

Gândindu-se să trimită ceea ce scrisese pentru Faulkhead și pentru soția lui, sora White se simți îndemnată să nu o facă (vezi Letter 39, 1893). Timp de aproape un an, nu-i spusese nimic, deși ea și alți colaboratori ai lui erau tot mai îngrijorați de starea lui spirituală. La începutul lui decembrie 1892, un coleg îl întrebă pe Faulkhead ce ar face dacă sora White ar avea o măturie pentru el, în privința legăturii lui cu loja. Faulkhead răspunde: „Ar trebui să fie o solie extrem de puternică”. Nici unul dintre ei nu știa nimic despre faptul că sora White primise o viziune, cu un an în urmă.

Într-o seară, după câteva zile, pe 10 decembrie, Faulkhead visă că Domnul îi arătase cazul său soriei White și că ea are o solie pentru el. Trei zile mai târziu, când o întâlni, la terminarea cursurilor la Școala Biblică, o întrebă dacă are o solie pentru el. Ea răspunde afirmativ și îl rugă să stabilească o întâlnire a sa cu el și cu soția lui, în viitorul apropiat. Curiozitatea fiindu-i trezită acum la maximum, Faulkhead o rugă să-i spună solia chiar atunci.

Deși era obosită, pentru că tocmai sosise acasă dintr-o călătorie, sora White a fost de acord. Povara soliei sale nu era, în mod special, să atace societățile secrete, ci să-l avertizeze pe Faulkhead de primejdia de a le consacra atât de mult timp, energie și bani, în detrimentul creșterii sale spirituale. În timpul întâlnirii lor, care dură trei ore, sora White făcu mai multe gesturi cu mâinile. Ea nu știa că acestea erau semne secrete, folosite în unele loji, în care era membru Faulkhead. Când o întrebă de un gest pe care ea îl făcuse, sora White spuse că nu știe nimic despre el, ci doar îl văzuse pe înger făcând exact semnul acela. Sora White descrie, de asemenea, lucruri pe care îl văzuse pe Faulkhead făcându-le în timpul unora dintre întâlnirile sale la lojă. Nu mai este nevoie să spunem că afirmația sa anterioară, că o solie trebuie să fie extraordinar de puternică, îl convinse acum că trebuie să facă o schimbare în viața sa.

A doua zi, Faulkhead începu să rupă legăturile sale cu organizațiile din care făcuse parte. Cu un an înainte, nu fusese pregătit să primească solia lui Dumnezeu pentru el, dar acum, această solie îi schimbă viața, lucru pentru care întotdeauna a fost recunoscător.

Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta

Amintiri din copilărie, la o mică fermă din Nebraska, S.U.A., în anii 1950

Când eram mică, tata fredona un cântecel, ori de câte ori îl rugam să ne spună o povestire:

*Mi-ai promis, mi-ai spus,
Trebuie să te ții de cuvânt,
Pentru că voi fi cuminte.
Spune-mi o poveste,
Și apoi mă voi duce la culcare.*

Când am mai crescut și ne puteam citi singuri cărțile, aceasta era singura activitate pe care tata o aproba - în măsura în care povestirile erau adevărate. Nu aveam voie să citim cărți de ficțiune, nici măcar poezii pentru copii sau pe „clasici”. Nu aveam televizor, așa că, în timpul iernii, ne îngămădeam toți în jurul sobei din bucătărie, singura încăpere în care se făcea foc în vechea noastră casă de la țară, și citeam.

Îmi aduc aminte mai ales de o povestire care se numea „Nerecunoștința”, din cartea *Uncle Arthur's Bedtime Stories*. Începea cam așa: „Dl și dna Tomlinson locuiau la o fermă îndepărtată. Ei aveau un singur fiu, pe care îl iubeau atât de mult, încât și-ar fi dat și viața pentru el...”

Povestirea relata momentul triumfal în care Harold își lua rămas bun de la părinții săi, soții Tomlinson, și pleca la colegiu, îmbrăcat într-un „costum nou, elegant”, precum și respingerea care avea să zdrobească inima părinților, doi ani mai târziu, când tatăl sosi pe neașteptate la colegiul la care învăța Harold. „Harold!”, strigă tatăl, plin de entuziasm, din căruță. Dar lui Harold îi fu rușine de tatăl său. „Mă confunzi”, spuse el pe un ton plin de răceală. „Mai bine du rabla asta de aici.”

Tatăl fu profund îndurerat... „Se întoarse acasă pe același drum lung, pe care tocmai venise, și

Eileen Greenwalt

mama, când îl văzu, își dădu seama că se întâmplase ceva teribil de rău. Tatăl intră în casă fără să rostească vreun cuvânt, se așeză tăcut în fotoliul său vechi și muri.

„Durerea i-a zdrobit inima, de-aia a murit”, spuneau oamenii. „Nerecunoștința rușinoasă l-a omorât.”

Povestirea se încheia cu porunca a cincea: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău” (Exod. 20,12).

„Poftim educație creștină!” pufnea el

La fel ca părinții din această povestire, și părinții noștri au visat să ne trimită la colegiu. Mama prinsese gustul pentru educația superioară, cu ocazia unor cursuri de vară pentru profesori, în anii treizeci. Dar tatăl meu, un om foarte inteligent, căruia îi plăcea să citească, nu avusese ocazia să-și termine nici clasele secundare. Rămăsese orfan și crescuse la țară, la unchiul său, în Țara Galilor. Părinții mei vorbeau despre educație ca despre un imperativ moral - responsabilitatea de a ne folosi talanții în mod înțelept.

Dar le era și frică de ceea ce putea să însemne aceasta. Chiar când eram foarte mică, îmi dădeam seama că părinții mei sufereau enorm când citeau povestirea despre nerecunoștința lui Harold față de tatăl său. „Și ție îți va fi rușine de noi când vei fi mare?” mă întrebau. Iar eu, desigur, făgăduiam că *nicidecum* nu-i voi trata vreodată așa pe părinții mei.

Eram al cincilea din șase copii. Frații și surorile mele mai mari stătuseră la internat cel puțin pentru o parte din clasele secundare și

tata era foarte dezamăgit de rezultate. „Poftim educație creștină!”, pufnea el. „Eu am trimis adventiști buni și ei îmi trimit înapoi acești copii nechibzuți, răzvrățiți și care nu sunt buni de nimic.” Condamna vehement purtarea fustelor mini, folosirea fardului, preocuparea pentru persoanele de sex opus, dezinteresul pentru discutarea studiilor Școlii de Sabat și, mai presus de toate, îl înfuria faptul că avea tot mai puțin control asupra vieții copiilor. Așa că, din clasa a șasea până la sfârșitul celui de-al doilea an de facultate, părinții aleseră să mă trimită la școli publice.

Dar tata nu era pe deplin împăcat nici cu planul acesta, pentru că, din întâmplare, cele mai bune prietene ale mele erau catolice. Când ele nu-l vedeau, îmi țintuia privirea și îmi făcea semn - amintindu-mi că vorbesc cu un „antihrist”.

Îmi plăcea școala. Îmi plăcea să ascult cursurile, îmi plăceau întrebările și discuțiile. Dar, când mă întorceam acasă, vara, și clădeam fănuț împreună cu tata, descopeream că pe el nu-l interesează ideile la care gândisem eu. În schimb, mă interoga cu privire la doctrină, la credință și standarde. Mi se părea că mă încadrez în așteptările lui, dar mă simțeam trădată și izolată din cauza suspiciunilor sale.

În cele din urmă, grija mamei de a mă căsători cu un adventist a învins și ultimii doi ani de facultate i-am făcut la Universitatea Loma Linda. Mă bucurasem dinainte că voi fi într-un anturaj în care ceilalți au aceeași credință și aceleași valori ca ale mele. Într-adevăr, cursurile de religie din următorii doi ani au fost cele mai plăcute din toți anii mei de facultate.

Am participat la cursul Viața și învățăturile lui Isus, predat de John Robertson, și citeam Evangheliile împreună cu *Hristos, Lumina lumii*. El practica ceea ce se numea „citirea de aproape” a textelor: privea dincolo de ceea ce se putea sesiza prin-ur-o lectură indiferentă, căutând să înțeleagă mai bine ce vrea să spună autorul. Texte bine cunoscute prindeau viață. Doream din tot sufletul să merg la curs să ascult mai mult.

Am participat la un curs de etică, predat de Fritz Guy. Ani de zile, întrebările mele în Școala de Sabat primiseră răspunsuri superficiale, neconcludente, care mă lăseseră dezamăgită. Dar, la acest curs, ne luptam cu problemele care ne confruntau, ca tineri idealști și ca adventiști ai anilor șaiszeci. Am descoperit că, în toate veacurile, creștinii se străduiseră să ducă o viață de integritate, la care erau chemați, în timpul și în locul în care trăiau.

Apoi, în ultimul an, am participat la cursul Doctrina despre Domnul Hristos, predat de Edward Heppenstall, și am ascultat cu uimire mesajele devoționale despre neprihănirea prin credință, prezentate de Morris Venden, cu ocazia unei Săptămâni de rugăciune. Deși totdeauna fusesem sinceră în ce privește viața religioasă, nu găsisem niciodată până atunci harul curat al lui Dumnezeu, care îmi era oferit.

Doream să le spun părinților mei ce învățasem. Fiind conștientă de interesul deosebit al tatălui meu pentru binele meu spiritual, îmi închipuiam că legătura dintre mine și el va cunoaște o înnoire acum, când eram aproape un om matur și când credința începea să facă parte din viața mea în mod activ.

Dar, din contră, am descoperit că îl făcusem pe tata să se alarmeze. În loc să considere că eu cresc din punct de vedere spiritual și că mă maturizez în credință, el interpreta toate experiențele mele ca fiind o „nebulie” sau îmi critica „ignoranța”, pentru că nu știusem deja aceste lucruri. El acuza colegiul că tratează cu superficialitate „solia” și regreta că își „risipise” banii pe educația creștină, în loc să lase educația mea religioasă pe seama studiilor Școlii de Sabat, pe ca-

re le putea ține atent sub observație. El interpreta noua mea siguranță în relația cu Dumnezeu ca fiind „încumetare” și prezicea că aveau să urmeze revolta și „slăbirea standardelor”. Nu putea admite ideea că lucrurile pe care le ascultasem la cursuri se bazează pe istorisirile biblice învățate acasă.

Cu toate că eram mai recunoscătoare decât oricând pentru educația mea creștină, mă întristam, dându-mi seama că părinții mei se simt îndurerați din cauza multora dintre schimbările pe care le aduceau anii mei de studenție. Într-o zi, când am venit acasă purtând pălărie, mama fu stânjenită. Tata credea că îl tratez de sus când foloseam un cuvânt pe care el nu-l cunoștea. Noua mea independență o făcea pe mama să simtă că mă port cu „răceală”. Pe neașteptate, m-am simțit privită prin prejudecata lor împotriva intelectualilor, deși nu mă consideram „intelectuală”. Am început să-mi aleg cuvintele și să le pronunț greșit în mod intenționat pe cele pe care ei le pronunțau greșit, ca să nu-i jignesc. Niciodată nu am mai purtat pălăria. Încrederea mi-a slăbit. Nu mă mai bucuram de viață.

„Cum e cu 'cornul cel mic'?”

De-a lungul anilor, tatăl meu continua să-mi pună același set de întrebări: „Ce le spui celor care te întreabă despre 'cornul cel mic' din Daniel 8?” sau „Când a fost dată porunca 'pentru zidirea din nou a Ierusalimului’? Și iți cine a dat-o? De ce a fost atât de importantă porunca aceasta?”

Îmi amintesc o zi în care plecam de la părinți. Eram la ușă. Aveam aproape 40 de ani și străbătusem jumătate din întinderea Statelor Unite, ca să-i vizitez. Mă simțeam foarte obosită. „Tată,” i-am spus, „nu știu. Se pare că nu reușesc deloc să memorez lucrurile acestea. Ceea ce știu este că, de foarte multe ori, simt că sunt condamnată, nedeșăvârșită și fără speranță și că singurul lucru care mă ține în viață este harul lui Dumnezeu. Poate că tu ai nevoie să trăiești cu judecata iminentă a lui Dumnezeu planând în fiecare clipă asupra ta, ca să supraviețuiești. Tot ce știu este că eu nu pot trăi fără harul lui

Dumnezeu. Eu mi-am predat viața în mâinile lui Dumnezeu. El va trebui să hotărască ce va face cu mine.”

Timp de treizeci de ani m-am simțit înstrăinată de părinții mei. Pe măsură ce biserica se concentra asupra importanței centrale a Domnului Isus ca Mântuitor, părinții mei începeau să se simtă mai bine vorbind despre harul și îndurarea lui Dumnezeu. Iar în ultimii ani, am fost invitată chiar să prezint predica în Sabat, când mergeam în vizită în biserică în care crescusem. Eram „mândri” de contribuția mea, dar îmi dădeam seama că tatăl meu se simțise mult mai bine când aveam cinci ani și stăteam în picioare să recit cele 13 versete de memorizat din timpul trimestrului.

Într-un an, chiar când plecam, tata mă întreabă dacă data următoare când voi veni voi mai aduce o predică. „Voi aduce, dacă sunt invitată”, am răspuns.

„Care va fi subiectul?” întreabă el. „Păi”, am spus, „mă gândesc în ultima vreme la metaforele din Biblie care au în centru calitățile de mamă ale lui Dumnezeu. Mi-ar plăcea să vorbesc despre acestea.”

„Dumnezeu ca mamă?” aproape strigă el. „Să nu crezi că poți să vii aici și să vorbești despre așa ceva în biserică noastră! Mie nu-mi trebuie să ascult subiectul acesta!”

Am fost foarte îndurerată. „Tată,” l-am întrebat, „tu nu crezi în relatarea despre creațiune, din Genesă, unde se spune că am fost creați după chipul lui Dumnezeu - bărbat și femeie? Crezi că eu n-am fost creată după chipul lui Dumnezeu, pentru că sunt femeie? Și ce faci cu textele acelea în care Biblia spune că Dumnezeu Se poartă cu noi ca o mamă?”

Mi-am dat seama că nu discutaseam cu tata de zeci de ani. Încercasem să-l „cinstesc pe tatăl meu”. Dar era aceasta într-adevăr cinste? Era „cinste” să ascult ideile părinților mei și să tac totdeauna? Era acesta respect sau doar încercasem să mă protejiez de mânia tatălui meu?

Pe măsură ce se apropia următoarea mea vizită, sora mea mi-a spus că tata începe să se îngrijoreze în legătură cu predica mea. Așa că i-am dat un telefon și i-am

spus că nu voi vorbi despre calitățile de mamă ale lui Dumnezeu.

„Totul este nebunie!”

Am ascultat relatări ale altora din generația mea - relatări foarte asemănătoare cu a mea. Sunt relatările despre confuzia și disperarea copiilor care plecau la facultate, crezând că sunt sprijiniți în creștere, în învățare și în dezvoltarea talentelor lor. Și apoi descopereau teama de educație a părinților lor: nesiguranța părinților, care își dau seama că „copilul” lor a învățat ceva ce ei nu știu, neîncrederea, când vechile informații sunt reformulate în experiențe noi; teama de noile paradigme, care înlocuiesc noțiuni vechi.

Acestea sunt relatări despre suferința de a purta în noi dezamăgirea părinților noștri, în timp ce facem tot ce putem ca să trăim onest, dar suntem judecați defavorabil la fiecare mișcare. Nu știm cum să împăcăm recunoștința noastră cu înstrăinarea noastră. Ne rugăm pentru harul de a suporta condamnarea și ipocrizia din partea altora, fără să ne umplem noi înșine de resentimente sau de ipocrizie. Simțim un angajament profund față de biserica noastră, dar trăim sentimentul că suntem exilați din rândurile ei, pentru că trâmbița noastră nu dă un „sunet clar”. Câțiva dintre noi au rămas, fără glas sau identitate; mulți nu au rămas.

Acesta nu seamănă cu un raport oficial al bisericii. Acolo, accentul se pune în general pe suferința colosală a părinților ai căror copii „s-au rătăcit”, „au părăsit adevărul” sau „și-au pierdut credința”. Și există nesfârșite articole care pun întrebarea: De ce pleacă din biserică atât de mulți oameni? „Tineri neconsacrați”, se spune. „Sunt înstrăinați de Dumnezeu, au un spirit rebel, sunt egoiști.” Dar nimeni nu îndrăznește să vorbească despre suferința colosală a copiilor care trăiesc într-un exil invizibil, impus de tradițiile celor mai în vârstă decât ei - tradiții care aduc la tăcere contribuția lor, tradiții care poate că sunt nebiblice, lipsite de semnificație pentru societate în general și aruncă o lumină tristă asupra caracterului lui Dumnezeu.

O biserică cu brațele deschise

Intenționăm să definim adventismul în așa fel, încât să fie încurajată căutarea adevărului lui Dumnezeu în fiecare domeniu al vieții (psihologie, sociologie, arheologie, științe, arte)? Sau intenționăm să condamnăm, ca fiind „nebuie” ori „înstrăinare de Dumnezeu”, tot ce vine în conflict cu ideile noastre? Este cumva cel mai bine să punem capăt unui dialog în mod ingenios, etichetându-i pe alții, care au vederi opuse față de ale noastre, ca fiind „critici neloiiali ai bisericii”? Sau intenționăm să avem încredere că Dumnezeu ne va conduce, ca adventiști de ziua a șaptea, în „adevărul prezent”, și că va binecuvânta societatea noastră cu o solie actuală pentru această generație, dacă vom fi deschiși unii față de alții?

Mai credem în preoția tuturor credincioșilor sau vom cădea într-o autocrație modernă? Mai suntem convingeți că, în Domnul Hristos, „nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască” (Gal. 3,28), că exercitarea puterii și stăpânirea asupra minții și inimii credincioșilor sunt și astăzi un rău mare, că Domnul Hristos este Capul acestei biserici și că noi, toți ceilalți, suntem slujitori?

Există loc pentru o familie cu un întreg spectru de experiențe bogate, bazate pe Biblie?

Când eram copil, „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta” însemna că am responsabilitatea să fiu supusă față de pretențiile și așteptările tatălui meu, să-i iert accesele de furie și să-mi abandonez interesele mele. Unul dintre cuvintele preferate ale tatălui meu fusese „nebuie”! El îl cita din textul care spune că, în afară de Domnul Isus, totul este nebunie (1 Cor. 1,21) și îl folosea ca să elimine orice scânteie de viață care încerca pe moment să se dezvolte: învățarea înotului, plantarea florilor, repetițiile la pian, mesele cu ocazia zilei de naștere, mesele în aer liber împreună cu membrii bisericii și întâlnirile de sâmbătă seara - toate erau nebunie. Orice formă vizibilă de afecțiune era o absurditate. Prietenii, sporturile, arta - toate erau „nebuie și pierdere de timp”. Și orice părere care o contrazicea pe a sa era respinsă repede cu un singur cuvânt: „Erezie!”

Timp de aproape treizeci de ani, m-am luptat cu dilema: Cum aș putea să vorbesc în mod onest despre ceea ce port în inimă, când este neapreciat și respins de oamenii pe care doresc cel mai mult să-i onorez în toată viața mea? Nimeni nu ne pregătise pentru prăpastia care a apărut. Așa că am umplut-o cu vorbă multă.

„Nu ne-ai abandonat niciodată”

Nici nu mi-am dat seama cât de repede au ajuns părinții mei la optzeci de ani și din ce în ce mai slabi. Mama a avut o criză gravă de inimă, iar apoi tatăl meu a avut un atac cerebral sever, în urma căruia a rămas

paralizat și nu mai putea vorbi. Eu continuam să le dau telefon și să-i vizitez vara. Vocea mamei își pierduse entuziasmul obișnuit. Tot ce dorea era „să plece acum”. Eu nu eram pregătită să o las să plece.

În toamna aceea, pregăteam un program pentru misiunea femeii, despre mame și fiice. Mi-am adus aminte de o povestire pe care o citisem în *The Joy Luck Club*, despre o femeie din China, care văzuse la piață o lebădă de vânzare. I se spuse că această lebădă fusese rață. Ea își întinsese gâtul, sperând că va deveni gâscă. Inspirată de această lebădă care ajunsese „mai mult decât spera”, femeia începu să-și făurească o viață nouă. Își luă angajamentul că, într-o zi, va avea o fiică și că îi va da fiicei sale această lebădă. În cursul povestirii, lebăda îi fu luată și femeia rămase doar cu o pană, pe care o păstra pentru fiica ei, căreia intenționa să-i spună astfel: „Fiica mea, pana aceasta poate că pare fără valoare, dar vine de departe și duce cu ea toate intențiile mele bune”.

I-am dat telefon mamei și i-am vorbit despre programul la care lucrasem. I-am povestit despre pana de lebădă și i-am spus că ea simbolizează intențiile bune ale mamei pentru fiica ei. Și că eu cred că intențiile sale pentru noi au fost să ne dea libertate - să ne predea în mâinile lui Dumnezeu, ca El să ne conducă, să ne educe și să ne orienteze. Iar ea și tata o făcuseră nu doar amintindu-ne în timpul copilăriei că fuseserăm consacrați lui Dumnezeu, ci și încurajându-ne să „mergem mai departe și să ne facem o educație”.

„Dar“, i-am spus eu, „tu nu ai șut câtă suferință îți va aduce această: să ne lași să plecăm, să ne vezi cu începem o viață atât de diferită de a ta, să simți depărtarea și separarea produse de aceste schimbări.“

Tinerețea și puterea au revenit în glasul mamei. Fusese așa de tăcută cât timp vorbisem, încât începusem să mă îndoiesc de interpretările mele, dar ea răspunse acum cu o siguranță plăcută, cu o voce tânără, pe care nu o mai auzisem de ani de zile. „Păi asta aproape că spune totul! Dar, firește, noi n-am regretat că am trimis la școală pe nici unul dintre voi... Și voi a trebuit să plătiți un preț. De ce plângeți?“ întrebă ea.

A trecut mult timp până când am putut să vorbesc. Dar, pe măsură ce cergeau lacrimile, știam mai bine decât oricând cât de mare fusese prețul pe care îl plătisem ca să mă supun conducerii lui Dumnezeu în viața mea, cât de teribil de dureros fusese să trăiesc în continuare așa cum simțeam că mă conduce Dumnezeu, când părinții mei nu recunoșteau și nu încurajau aceasta. Erau totodată și lacrimi de eliberare, pentru că vorbele ei îmi spuneau că acum crede că nu este nimic pentru care trebuie să-i cer iertare. În cele din urmă, am putut vorbi iarăși. „Nu știam cum să-mi iau libertatea, fără să mă simt vinovată că v-am abandonat“, i-am spus.

Ea răspunse încet și convingător: „Nu ne-ai abandonat niciodată. Fiecare trebuie să-și trăiască viața. Ai făcut ce trebuie să faci fiecare: să-și găsească locul de muncă și căminul său - să aibă viața sa. Voi ați mers mai departe decât ceea ce am putut să vă oferim noi. Și tata, și eu suntem mândri de fiecare dintre voi! În fiecare dimineață vorbim despre fiecare dintre voi și ne rugăm pentru voi.“

Rădăcini și aripi

Există o zicală care spune că părinții le dau copiilor lor două daruri: rădăcinile și aripile. În după-amiaza aceea, mama mi-a dat aripi. Și un izvor de recunoștință a început să curgă din plin. Aceea a fost ultima dată când am vorbit cu ea. Ea a murit săptămâna următoare. Cam după un an și jumătate, a murit ta.

În ultimii doi ani de viață, când nu mai putea vorbi, am ajuns să accept faptul că va trebui să-mi iau rămas bun de la el fără să aud binecuvântarea pe care sperasem întotdeauna că o voi primi. Am ajuns să înțeleg că a-l onora pe tatăl meu înseamnă să îl las să fie așa cum este el, chiar dacă astfel nu va putea cunoaște niciodată cum sunt eu.

Biblia subliniază *atât* rădăcinile, cât și aripile. Eu însămi fiind părinte, mă lupt să exprim această îmbinare dintre înrădăcinare și libertate, în relațiile dintre mine și copiii mei. Și descopăr că viața nu este doar un proces creator care te înveselește, ci este, de asemenea, complexă și greu de înțeles. Dar știu că Dumnezeu va fi întotdeauna nu doar Dumnezeul meu, ci și al copiilor mei.

Și astfel încerc să le vorbesc copiilor mei despre rădăcinile mele. În familia noastră, istorisirile continuă să fie un important mijloc de comunicare. Asemenea tatălui meu, sunt pasionată de Scriptură și de acele istorisiri care aduc nu doar mângâiere și încurajare, ci și inspirație și orientare. Asemenea mamei mele, sunt mulțumită doar atunci când interpretările se potrivesc cu „modul de viață ortodox“. Vreau ca și copiii mei să ia în serios Scripturile și să se străduiască să găsească interpretările care au sens pentru viața lor. Vreau ca ei să spună: „Nu Te voi lăsa să pleci până când nu mă vei binecuvânta“ (Gen. 32,26).

Și încerc să le dau aripi copiilor mei. Acum știu că solia care i-a fost dată Mariei cu ocazia consacării Domnului Isus este solia dată fiecărui părinte, atunci când își oferă copilul în mâinile lui Dumnezeu: „Chiar sufletul tău va fi străpuns de o sabie“ (Luca 2,35). Noi vrem să-i vedem că se înalță în zbor dincolo de sfera noastră, și totuși suntem chinuți de o suferință imensă când vedem că își iau zborul.

Eu însămi fiind părinte, încerc să clădesc pe darurile pe care le-am primit de la părinții mei, așa cum au încercat și ei să clădească pe ceea ce le fusese dat lor. Copiii mei cresc dincolo de darurile pe care le primesc de la mine, dar pot să am încredere că Dumnezeu îi va conduce, pentru că sunt, pe drept, copiii Săi.

Și „mai înalt decât poate ajunge cel mai înalt gând omenesc este idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi“ (Ellen White, *Education*, pag. 18).

Încercarea la care a fost supus Avraam are acum o semnificație nouă pentru mine. Poate că Avraam își iubea fiul atât de mult, încât începuse să creadă că Isaac îi aparține lui. Și, când i-a cerut lui Avraam să renunțe la el, Dumnezeu nu dorea ca Isaac să fie nimicit. Dorea să conducă *El* viața lui Isaac.

Așa cum era necesar ca părinții mei să mă încredințeze în mâinile lui Dumnezeu, este necesar să-i încredințez și eu pe copiii mei în mâinile Sale. Această viață de credință radicală, de resemnare radicală este ca o sabie și ne creează o suferință imensă. Dar, dacă le cerem copiilor noștri să fie mai devotați față de noi decât față de conducerea lui Dumnezeu, aceasta produce o ruptură în sufletul lor. Așezarea noastră în calea conducerii lui Dumnezeu le creează *lor* o suferință imensă.

Domnul Isus mă avertizează să nu fiu o piatră de poticnire în viața copiilor mei. Și de aceea încerc să-i învăț noi sensuri ale unor noțiuni cunoscute: cinstirea nu înseamnă că ei trebuie să fie de acord cu ideile mele sau să simtă exact ce simt eu; devotamentul nu înseamnă evitarea conflictelor; protejarea nu înseamnă să-i țin sub control și să-i strivesc.

Eu îmi onorez cel mai bine părinții predându-mi viața și mai departe în mâinile lui Dumnezeu și fiind așa cum mă creează El, clipă de clipă. Acum cred că *acestea* erau *intențiile* lor pentru mine. Trebuie să-mi fac loc să-mi „întind gâtul“ și să ajung „mai mult decât au sperat ei“.

Mă rog să pot avea curajul lui Avraam, ca să-i las pe copiii mei să-și ia zborul, să am încredere în bunătatea și puterea lui Dumnezeu de a-i conduce. Mă rog să am ochi să văd și urechi să aud ce vrea Dumnezeu să mă învețe prin viața lor - și ca Dumnezeu să conducă biserica pe căi care să onoreze rădăcinile noastre și să-i înalțe pe copiii noștri pe aripile ei. Amin.

Eileen Greewalt este consultant în comunicații, la Walla Walla, Washington. Adventist Review, 21 mai 1998

DOUĂ PROMOȚII DE EXCEPȚIE

Ultimul Sabat din luna iunie 1998 și ultima duminică au fost, pentru studenții Institutului Teologic Adventist, zile de excepție. Colegii lor din ultimii ani au avut serbarea de absolvire. Cei de la cursurile fără frecvență au avut această ceremonie sâmbătă după-amiază, în sala din strada Bătești (fosta Arlus). A fost o promoție unică, în felul ei, prin numărul neobișnuit de mare (67) de absolvenți, prin diversitatea de vârste (de la tineri de 23-24 de ani la bărbați cu părul cărunț, care puteau să fie părinți sau chiar bunicii celor dintâi), prin spectrul profesional (pastori și soții de pastori, medici, asistente medicale, muzicieni etc.) și prin faptul că, pentru prima dată după 40 de ani, am avut printre absolvenți și surori.

Serbarea de absolvire a cursurilor de zi a avut loc în dimineața următoare, la Palatul Copiilor. Bucuria absolvenților a fost împărțită și de studenții din ceilalți ani, dar și de profesori. Și, așa cum îi stă bine frățietății adventiste, bucuria a depășit cu mult mediul universitar. La ambele festivități au fost de față părinții și prietenii studenților, rudele lor, frați din comunitățile din care au făcut parte studenții, pastori, membri ai conducătorilor diferitelor conferințe.

S-au adresat cuvinte de mulțumire profesorilor, a fost apreciată atmosfera universitară din campusul Cernica, s-a mulțumit familiilor pentru eforturile (materiale și morale) de susținere din timpul anilor, n-au fost uitați nici sponsorii. Dar, mai presus de toate, s-au adus mulțumiri Tatălui ceresc, Cel care a vegheat asupra Institutului și a îndrumat, prin Duhul Sfânt, activitatea din facultăți și a călăuzit spiritul tinerilor spre Mântuitorul nostru, al tuturor, Domnul Isus.

Președintele Uniunii, Adrian Bocăneanu, a rostit un emoționant cuvânt de trimitere, prin care s-a cerut viitorilor pastori și lucrători evangheliști să ducă în inimile oamenilor speranța vie a creștinilor - revenirea iminentă a Domnului Hristos. Fratele Petre Anghel, rectorul Institutului Teologic Adventist, și fratele Iacob Coman, decanul Facultății de Teologie Pastorală, au rostit scurte cuvântări de încurajare și au înmănat diplomele de absolvire. Sora Carmen Rusu, profesoara îndrumătoare de an, „a strigat catalogul” pentru ultima oară și a caracterizat pe scurt fiecare student, subliniind calitățile și defectele (mai mult pe cele dintâi, evident). Frații Florin Lăiu și Adalbert Orban au înălțat rugăciuni de mulțumire și consacrare. Corul studenților, bine pregătit și emoționat, a încântat inimile celor prezenți. S-au recitat poezii compuse de studenții-poetii.

Credem că am câștigat din experiența de până acum și că vom intra în noul an de învățământ mai bine pregătiți, cu mai multă speranță și că, studenți și profesori, vom fi plini de râvnă în lucrarea de instruire și formare a viitorilor pastori. Credem cu tărie că Duhul Domnului va veghea asupra noastră și ne va lumina, îndreptându-ne pașii și întărindu-i atunci când va fi nevoie.

Îl rugăm pe bunul Dumnezeu să fie alături de studenții absolvenți, de profesorii Institutului, astfel încât Evanghelia Domnului Isus să ajungă, și cu ajutorul nostru, până la capătul pământului, și atunci Mântuitorul nostru să vină să ne izbăvească.

Petre Anghel, rectorul Institutului Teologic Adventist

Poezia clasei, promoția 1994-1998, cursuri de zi

MOARĂ DE FLORI

Nu-i ușor de slujit într-o moară de flori,
Un boboc nu-i un sac de mălai.
Dacă mângâi strivind, ca morarul Hristos,
Vei simți mai mult spini,
Dar vei strânge balsam,
De la viață spre viață să dai.

În procesul strivirii trecute, pe drum,
Unii au curs cu mireasmă de dor
Alții au plâns printre valțuri reglate mecanic
Ca și cum ne-ar fi dat,
Negândit,
Să trăim un șablon, tuturor.

Au trudit slujitorii să fim teologi,
Poate că-i bine, poate că nu,
Poate că-n turma regească rănile dor
De savanți, nesavanți
Și de meșteri ologi...
Poate că-i alta chemarea cerească...

Cei mai mulți ne-au iubit, chiar și-atunci
când durea,
Au crezut că purtăm, negăsit,
Un izvor de comori.
Și iubind, și iertând,
Prin asprimile noastre,
Măinile lor, sângerând, au găsit.

Măinile tale, dascălul meu, poartă răni,
În ascuns poate simți că te doare...
Te-a chemat Dumnezeu să aduni în pustiu
Din sălbatică flori
Stropi de stele și soare,
Chiar acum, când e noaptea târziu.

Dacă mâine pe drum va fi gândul curat,
Dacă gesturi de dor vor fi sfinte,
Nu e meritul meu, nici al marilor scribi;
Este meritul Lui,
Că ți-a dat
Să ne fii și morar, și părinte.

Daniel Chirileanu, absolvent

România în presa adventistă

Adventist News Network/Rețeaua Adventistă de Presă a difuzat următorul reportaj:

Creșterea bisericii din România presupune mult mai multe clădiri. Creșterea rapidă a Bisericii Adventiste din România a depășit capacitatea bisericilor de a-i cuprinde pe noii credincioși. Ca rezultat, biserica puternică din România, numărând 72.000 de membri, a intrat într-un program ambițios de construire a 200 de clădiri noi, în afară de cele 112 biserici terminate în ultimii doi ani.

„A trebuit ca unele dintre aceste biserici să fie demolate, pentru că nu mai corespundeau nevoilor comunităților respective, dar cele mai multe biserici noi sunt noi, pentru că din bisericile mai mari s-au format altele mai mici”, spune fr. Adrian Bocăneanu, președintele Uniunii.

„În 1997, au intrat în biserică peste 4.600 de noi membri. An de an, primim în biserică noi membri, dar ne dăm seama că avem nevoie de multe lucruri, ca să continuăm eforturile misionare. Construirea de biserici face parte dintre acestea”, afirmă fr. Bocăneanu.

Programul de construire de biserici nu este deloc ușor. Într-o țară în care venitul mediu lunar este de 154 dolari, pentru construirea unei biserici sunt necesari 100.000 dolari.

„În cea mai mare parte, aceste fonduri vin din partea membrilor noștri. Dar, din când în când, primim ajutor de la biserici adventiste din alte țări”, spune fr. Viorel Dima, directorul Departamentului Comunicații al Uniunii.

La Brașov, un grup de adventiști de la Universitatea Adventistă Southwestern din Keene, Texas, au contribuit la deschiderea unei noi biserici, pentru o comunitate de limbă maghiară, cu 80 de credincioși. De la prima lor vizită, în martie 1995, când a fost turnată fundația, cam 120 de profesori, studenți și mem-

bri din Texas au venit să sape, să toarne beton, să ridice ziduri și să facă alte lucrări de construcție. De asemenea, au vorbit despre credința lor, au predat engleza în școli, au organizat activități pentru copii.

„Am venit să oferim din binecuvântările noastre, dar noi suntem cei care au fost binecuvântați”, spunea Bill Kilgore, coordonatorul grupului de americani. Serviciul de dedicare a bisericii din Brașov, una dintre cele trei biserici din acest oraș, a avut loc în Sabatul din 14 martie, biserica fiind arhiplină.

„Am vrea să vedem biserica noastră implicându-se mai mult în responsabilități sociale. După revoluția din decembrie 1989, noua situație din țara noastră a deschis noi posibilități”, spune Dima. „Este nevoie să lucrăm altfel, ca biserică. Trebuie să lucrăm ca să ne schimbăm gândirea, mentalitatea. Nu putem sta inactivi, ci trebuie să lucrăm într-un mod nou, armonios, spre binele celor din jurul nostru.” Fr. Dima vorbește despre pasiunea sa pentru noi metode de a stabili legături cu membrii societății în care trăiesc și lucrează adventiștii.

„Ne confruntăm cu libertatea pe care o avem, cu noile condiții religioase, deseori dictate de Biserica Ortodoxă majoritară, dar și cu preocuparea de noi înșine. Orientarea spre noi înșine nu ne poate ajuta să progresăm”, spune el. Trebuie nu doar să comunicăm mesajul de care are nevoie societatea, dar să ne și implicăm și să se vadă că răspundem la aceste nevoi sociale.”

Adventiștii din România sunt cunoscuți pentru ajutorul pe care îl oferă celor săraci și victimelor inundațiilor. „Îi ajutăm pe cei care au pierdut totul din cauza inundațiilor sau alunecărilor de teren, dar această lucrare trebuie să fie mai sistematică și mai susțu-

nută. Noi primim mult din partea Domnului. Trebuie să și oferim mult”, a concluzionat fr. Dima.

Biserica trăiește și își face cunoscută credința în peste 1.000 de biserici. Conducătorii bisericii își dau seama că este necesară consolidarea rețelei sale de comunicații și folosirea tehnologiei moderne care să ajute comunicarea în cadrul bisericii și predicarea soliei Evangheliei în ansamblul societății. Jumătate dintre biserici sunt echipate cu receptoare de televiziune prin satelit și cu proiectoare video. Planul actual de comunicații prevede, între altele, formarea profesională și crearea de programe. „Aceste noi posibilități aduc mult entuziasm în bisericile noastre. Ele fac parte din atitudinea noastră de a da întotdeauna prioritate misiunii bisericii”, afirmă Adrian Bocăneanu.

ANN Bulletin, 17 martie 1998

BISERICA ADVENTISTA ÎN PRESA ROMÂNEASCĂ

Program de cinci zile pentru abandonarea fumatului. Cu prilejul Zilei mondiale de luptă împotriva fumatului, în București și în alte 30 de orașe ale țării, Asociația „Exploratorii” a început o amplă acțiune de promovare a abandonării fumatului.

În principalele parcuri din București, în Cișmigiu, Herăstrău, Parcul Circului, Tineretului, IOR, membri ai Asociației „Exploratorii” au încercat să conștientizeze oamenii în privința efectelor nocive ale fumatului, făcând surprin zătoare demonstrații cu ajutorul „mașinii de fumat” și al altor mijloace pentru a șoca fumătorii și a-i preveni asupra gradului de poluare și a acțiunii dezastruoase a fumului de țigară.

Unii dintre cei ce s-au decis să se lase de fumat au o posibilitatea să urmeze

Programul de cinci zile pentru abandonarea fumatului (în București, programul se va extinde la opt zile). Acest curs practic de renunțare la țigări este coordonat de echipe de medici, psihologi și specialiști în domeniu, sub egida Asociației „Sănătate și Temperanță”. Conform statisticilor, 65% din populația adultă a României fumează. Sub tirul ofensivei publicitare a marilor firme producătoare de țigări, rata de abandonare a fumatului în mod individual este foarte scăzută, aproximativ de 1%, în timp ce participarea la o terapie de grup are șanse de reușită în proporție de 60% dintre participanți.

Atât Asociația „Exploratorii”, cât și „Sănătate și Temperanță” aparțin Cultului Adventist, care are o serie mai amplă de proiecte pentru ameliorarea calității vieții în societatea românească, în cadrul căreia se include și acest spectaculos program anti-fumat. Începând de ieri, tinerii din Asociația „Exploratorii” au început să distribuie pliante care avertizează asupra pericolului fumatului și prezintă idei și tehnici de abandonare a acestui viciu și flagel al secolului.

Ion Zubașcu, în România Liberă din 2 iunie 1998, pag. 6

Olimpiada de religie - faza pe țară

In ziua de 10 mai s-a desfășurat la Liceul Teologic Adventist „Ștefan Demetrescu” din București faza pe țară a Olimpiadei de religie, organizată de Departamentul Educație al Uniunii. Au participat un număr impresionant de copii și tineri între 11 și 21 de ani, cei mai mulți venind din Conferința Moldova, mai ales la prima grupă de vârstă.

Probele s-au desfășurat pe trei grupe de vârstă, deși testele fuseseră pregătite inițial doar pentru două grupe de vârstă. Trebuie spus că testele au fost extrem de exigente și că toți participanții au fost foarte bine pregătiți.

La prima categorie de vârstă (cei mai mici), s-au acordat un premiu special (Andra Bernevig, din Galați), patru premii I (Daniela Căluian, din Matca, Irina Estera Evghenie, Abel Dragomir și Alina Teodorescu, toți din Galați), două premii II (Carmen Roxana Dragomir, din Galați, și Daniela Condrahe, din Matca) și un premiu III (Marius Ilosie, din Arad).

La categoria a doua de vârstă, premiul I a fost obținut de Gabriela Bălbăie, de la Liceul Teologic Adventist „Ștefan Demetrescu”, din București, cu un punctaj apropiat de 100%. Premiile II și III nu s-au acordat. Au fost acordate patru mențiuni (Gabriel Ailincăi, din Galați, Laura L. Ruzuli, din Baia Mare, Rareș Bobocea, din Galați, și Sebastian Felea, din Pașcani).

La categoria de vârstă a celor mai mari, au fost trei premii I (Romulus Costea, Ștefan Albu și Gabriel Cocos, toți trei elevi în clasa a XII-a la Liceul Teologic Adventist „Ștefan Demetrescu”). A fost acordat un premiu II (Daniel Cirt, din Baia Mare) și două premii III (Liviu Anton, din Bacău, și Liliana Mészáros, din Cluj). S-au acordat, de asemenea, zece mențiuni (Eduard Petreacă, din Craiova, Claudiu Simionescu, din Slatina, Ștefan Dobrin, din Craiova, Daniel Neagu, din Craiova, Gabriel István, din Codlea, Robert Várodi, din Baia Mare, Geanina Văraru, din Rediu, Iași, George Docă, de la Liceul Maranatha, Dorin Rapteanu, din Cluj-Napoca, Lucian Iacob, de la Liceul „Ștefan Demetrescu”, și Ciprian Pantoș, din Covăsânt, Arad).

Examen de bacalaureat la Liceul Teologic Adventist „Ștefan Demetrescu”, din București.

Așa cum se știe, anul acesta, examenul de bacalaureat a constituit o adevărată piatră de încercare pentru absolvenții de liceu. Conform datelor MEN, aproape 40% dintre candidații nu au promovat examenul de bacalaureat.

În aceste condiții extrem de selective, Liceul „Ștefan Demetrescu” din București a obținut rezultate deosebite. Toți absolvenții au trecut cu bine probele bacalaureatului, procentul de promovabilitate fiind de 100%. Ba mai mult, la proba orală la Limba română, liceul s-a situat pe primul loc în București.

După ultimele comunicări ale ISMB, Liceul Teologic Adventist „Ștefan Demetrescu”

din București s-a situat pe primul loc pe capitală, la examenul de bacalaureat.

Liceul Seminarial Adventist din Cluj-Napoca scoate la concurs un post vacant de secretară.

Între 25 și 31 august, dosarele se pot depune la secretariatul liceului (Str. Câmpului, micro II/2, Cluj-Napoca, 3400). Sunt necesare următoarele piese: diploma de bacalaureat, recomandarea pastorului, copii de pe actele de naștere și de identitate și, eventual, cartea de muncă. Concursul va avea loc în ziua de 1 septembrie, ora 10, și va cuprinde probe specifice de secretariat. Cunoșcătorii limbilor engleză și maghiară sunt preferați. Informații suplimentare se pot obține la nr. de tel. 064/167698.

O nouă specializare la Institutul Teologic Adventist

Institutul Teologic Adventist aduce la cunoștință că, pentru anul universitar 1998-1999, primește înscrieri pentru concursul de admitere la specializarea *Teologie-Litere*, învățământ de zi.

Probele de concurs sunt următoarele:

- interviu (cunoștințe biblice, cultură generală)
- Limba română - scris/oral (manualele pentru clasele V-VIII)
- Literatura română - scris (manualele pentru clasele V-XI)
- Dogmatică (*Manualul doctrinelor AZȘ*, de Moldovan Wilhelm)

Pentru actele necesare și alte informații, puteți suna la nr. de tel. 018603362 (secretariatul Institutului) sau 094301177 (fratele Iacob Coman).

Admiterea în învățământul superior

Departamentul Educație oferă celor interesați lista facultăților și universităților al căror program de admitere nu include zile de Sabat. Sunt menționate și câteva universități care nu stabiliseră datele de examen la data publicării revistei și cărora li s-a solicitat să țină seama de ziua de cult a tinerilor adventiști. Instituțiile de învățământ superior sunt grupate pe localități, după cum urmează:

Bacău: Universitatea din Bacău (nr. de tel.: 034/142411; nu se stabilizează datele examenelor)

Brașov: Universitatea din Brașov (nr. de tel.: 068/412776; nu se stabilizează datele examenelor)

București: Universitatea din București (nr. de tel.: 01/3148030); Academia de Artă (nr. de tel. 01/3125429, examenul încep la 1 sept.); Universitatea de Medicină și Farmacie (nr. de tel.: 01/2103109, zile de examen: 2, 3, 4 sept.); Universitatea Politehnică (nr. de tel.: 01/4100700, zile de examene: 3, 4 sept.); Academia de Muzică (nr. de tel.: 01/3142610)

Cluj-Napoca: Universitatea „Babes-Bolyai” (nr. de tel.: 064/194315); Universitatea de Medicină și Farmacie (nr. de tel.: 064/197256; înscrierile se fac între 31 aug. și 4 sept.; taxă de înscriere: 100.000 lei; media la examenul de bacalaureat: mai mare de 7; zile de examen: 8, 9, 10 sept.); Universitatea Politehnică (nr. de tel.: 064/195699); Școala Populară de Artă (nr. de tel.: 064/195309)

Constanța: Universitatea „Ovidius”, Facultatea de Litere (nr. de tel.: 041/511000; zile de examen: 8, 9 sept.)

Craiova: Universitatea din Craiova (nr. de tel.: 051/413041; zile de examen diferite, pe facultăți, între 2 și 6 sept.)

Galați: Universitatea din Galați (nr. de tel.: 036/414112; zile de examen, pe facultăți: 2, 3, 4 sept., 6, 7 sept., 9, 10 sept.)

Iași: Universitatea „A. I. Cuza” (nr. de tel.: 032/144760); Universitatea Ecologică „D. Cantemir” (nr. de tel.: 032/231006); Universitatea „Gh. Zane” (nr. de tel.: 032/233752)

Oradea: Universitatea din Oradea (nr. de tel.: 059/432830; înscrieri: 19, 24-29 aug.; examenul încep la 1 sept.)

Sibiu: Universitatea „L. Blaga” (nr. de tel.: 069/216062)

Suceava: Institutul „Ștefan cel Mare” (nr. de tel.: 030/216147; zile de examen: 1, 2 sept., 1, 3 sept.)

Timișoara: Universitatea de Vest (nr. de tel.: 056/194068; înscrieri pentru probe eliminatorii: 17-24 aug.; susținerea probelor eliminatorii: 26, 28 aug.; înscrieri pentru admitere la facultate: 28 aug. - 4 sept.; zile de examen: 7-13 sept.)

Târgu-Mureș: Universitatea Tehnică „P. Maior” (nr. de tel.: 065/133112; zile de examen: 3, 4, 5 sept.); Universitatea de Medicină și Farmacie (nr. de tel.: 065/215551; zile de examene: 9, 10, 11 sept.)

Biserica Adventistă răspunde la scrisoarea prin care papa încurajează serbarea duminicii

Cu ocazia unei conferințe de presă la Vatican, pe data de 7 iulie a.c., a fost difuzată o scrisoare apostolică a papei Ioan Paul al II-lea, cu titlul *Dies Domini* (Ziua Domnului). Acest document masiv (peste o sută de pagini) îi cheamă pe credincioșii și clericii catolici din toată lumea la un angajament mai mare față de serbarea duminicii și participarea la biserică.

Conducătorii Bisericii Adventiste au observat cu interes chemarea la spiritualitate sporită, precum și influența recunoscută a lumii înstrăinate de Dumnezeu asupra practicii religioase. Totodată, ei au răspuns unor probleme ridicate în scrisoare.

„Scrisoarea papei oferă o ocazie de reexaminare a aspectelor biblice ale închinării și practicii religioase”, a spus John Graz, director pentru Relații Publice și Libertatea Religioasă la Conferința Generală a Bisericii Adventiste. „Chemarea papei la participarea la biserică poate fi înțeleasă, având în vedere înstrăinarea tot mai mare de Dumnezeu, însă nu putem fi de acord că duminica trebuie recunoscută ca fiind ziua creștină de închinare.”

„Este derutant faptul că, deși documentul începe cu raportul biblic al creației și conține citate ample din Genesa, chiar și textul: 'Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o', el adresează chemarea la serbarea duminicii”, spune Angel Manuel Rodriguez, director asociat la Institutul de Cercetări Biblice al Bisericii Adventiste. „Noi vrem să rămânem credincioși față de autoritatea Bibliei și să ne aducem aminte de Sabatul zilei a șaptea ca fiind ziua de odihnă și de închinare.”

În scrisoare, papa arată că ziua de închinare a fost „mutată” și a devenit ceea ce se numește „Paștele săptămânal”.

„Ideea aceasta nu are suport biblic”, afirmă Rodriguez, „și anulează legătura dintre creație și răscumpară. Ca biserică, urmăm exemplul Domnului Hristos, care a serbat Sabatul zilei a șaptea în tot timpul vieții Sale și S-a odihnit în mormânt în timpul Sabatului. Mai mult decât atât, toți apostolii au serbat Sabatul.”

Referindu-se la interesul provocat de „scrisoarea apostolică”, Graz și-a exprimat speranța că ea va determina un studiu reinnoit nu doar asupra zilei, ci și asupra importanței sale.

„Ca biserică, noi chemăm la un angajament reinnoit față de principiile creștine, față de Dumnezeul Sabatului și la o înțelegere mai adâncă a adevărului Bibliei.”

ANN News Release, 8 iulie 1998

Un nou director al Departamentului Sănătate și Temperanță la Conferința Generală. Dr. Allan Handysides, medic practician din Ontario, Canada, a fost ales de curând director al Departamentului Sănătate și Temperanță la Conferința

Generală. Handysides, care a lucrat ca director al Departamentului Sănătate și Temperanță la Diviziunea Africa de Est, din 1983 până în 1986, îl înlocuiește pe dr. Albert Whiting, care a ieșit la pensie.

Adventist Review, 28 mai 1998

O fundație adventistă italiană ajută familii apăsate de datorii. Într-o încercare curajoasă de a ajuta familii apăsate de datorii, care au de plătit dobânzi ridicate ca urmare a sancțiunilor, Fundația Adventum va folosi 5,4 miliarde de lire (3 milioane dolari) proveniți din impozite, într-un program sprijinit de guvernul italian.

La o întâlnire ținută la Roma, la care a luat parte președintele Camerei Deputaților din Parlamentul Italiei, Luciano Violante, pe 26 iunie 1998, 120 de participanți din partea guvernului, poliției, instituțiilor bancare, universităților și sindicatelor au ascultat detalii cu privire la noul plan. Fundația, înființată de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Italia, are ca obiectiv ajutarea celor aflați în mari dificultăți financiare de pe urma dobânzilor ridicate.

„Președintele Parlamentului a vorbit încurajator despre Biserica Adventistă și și-a exprimat aprecierea pentru acest gen de activitate și pentru intenția noastră de a-i ajuta pe cetățenii care sunt victime ale dobânzilor ridicate”, a spus Dora Pellegrini, purtătorul de cuvânt al Bisericii Adventiste. „Totodată, el a insistat ca elevilor și tinerilor să li se ofere o educație mai bună cu privire la administrarea banilor.”

În calitate de conducător al asociației italiene pentru combaterea fraudelor financiare, Tano Grasso a vorbit în favoarea programului și s-a referit la sistemul de valori incontestabile și la convingerile de ordin moral ale Bisericii Adventiste, mai ales la angajamentul ei pe plan social.

Prezentând programul, Ignazio Barbuscia, președintele Fundației, a spus că el demonstrează implicarea Bisericii Adventiste în societate și rolul ei în ajutarea altora. „Ca rezultat, Fundația a ajutat deja 300 de familii să scape de blestemul dobânzilor”, a spus el.

La încheierea întâlnirii, președintelui Violante i-a fost oferită o medalie pentru lupta sa hotărâtă împotriva criminalității.

ANN Bulletin, Adventist News Network, 7 iulie 1998

O nouă lege pentru școli în Albania. După șapte ani de democrație, guvernul Republicii Albania continuă să adopte legi care să alinieze această țară cu statele vest europene. Ultima dintre aceste legi, adoptată pe 7 martie, prevede reducerea săptămânii de lucru la cinci zile, de luni până vineri, în școlile primare și în licee, cu excepția liceelor cu profil tehnic.

Conducătorii Misiunii Albaneze a Bisericii Adventiste au avut întâlniri repetate cu reprezentanți ai guvernului albanez și cu directori ai instituțiilor de învățământ, în ultimii ani, pentru a discuta subiectul acesta.

„Într-o țară în care jumătate din populație are vârsta sub 24 de ani, acest act guvernamental reprezintă o concesie majoră pentru înaintarea Evangheliei în Albania”, spune Caleb Bru, președintele Bisericii Adventiste din Albania.

Această hotărâre se înscrie în schimbările adoptate de guvern cu sprijinul experților europeni. Ea reprezintă una dintre cele mai drastice schimbări care trebuie aplicate în domeniul educației anul acesta. În trecut, absența repetată de la cursuri era pedepsită prin lege.

Ministerul a numit un comitet de restructurare, împuternicit să evalueze criteriile de predare, planurile de învățământ și programa școlară. Hotărârea va fi ratificată mai târziu, în cursul acestui an, pentru anul școlar care începe în septembrie 1998.

ANN Bulletin, Adventist News Network, 17 martie 1998

„Strâng Cuvântul Tău în inima mea”

Cunoscutul muzician german

Hans von Büllow spunea: „Sunt două feluri de dirijori: dirijori cu partitura în cap și dirijori cu capul în partitură.”

Cu multă vreme, însă, înaintea lui Büllow, psalmistul spunea: „Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuesc împotriva Ta” (Ps. 119,11). Memorarea Bibliei... Domnul Hristos spunea, ca argument: „Stă scris!” Despre El era făcută profeția: „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeu! Și Legea Ta este în fundul inimii Mele” (Ps. 40,8).

Dacă citim primul capitol din epistola către Evrei, descoperim că Pavel citează din Psalmii 2, 45, 102 și 104, ceea ce ne dă convingerea că „apostolul neamurilor” avea „partitura în cap”. Despre copiii valdenzilor ni se relatează că erau în stare să repete părți din Scriptură, iar tinerii, pe lângă Evanghelia după Matei și cea după Ioan, memorau și o parte dintre epistole. Pe vremea lui Luther, când Noul Testament abia fusese tradus în limba germană, cei dormici să cunoască Cuvântul: „Îl luau cu ei, îl citeau, îl reciteau și nu se mulțumeau până când nu învățau pe dinafară părți din el.” (*Tragedia Veacurilor*, ed. 1996, pag. 194). Despre David Livingstone ni se spune că, la vârsta de 9 ani, știa pe de rost Psalmul 119. Iar despre John Andrews ni se relatează că, până la vârsta de 16 ani, memorase tot Noul Testament.

Care este folosul cunoașterii pe de rost a Cuvântului Scripturii?

Soliștii, fie că sunt pianişti, fie că sunt violoniști, cântă un întreg concert din memorie și astfel se pot concentra mai bine asupra interpretării.

Vasile Fereșteanu

George Enescu afirma că, dacă s-ar

pierdeopera muzicală a lui Bach, ar putea să o rescrie din memorie... Întrebat dacă poate să redea din memorie și opera lui Beethoven, spunea că „doar” cvartetele, simfoniiile, „Missa Solemnis”, opera „Fidelio”... Comentarii sunt convingși, însă, că marele muzician cunoștea pe dinafară și cele zece sonate pentru vioară și pian, ca și pe celelalte sonate pentru pian.

Revenind la Biblie, putem spune că aceia care memorează Cuvântul ei, și îndeosebi Psalmii, au o mulțime de făgăduințe, care îl întăresc pe cel ce le are în minte, nu doar în vreme de încercare, ci și în viața de zi cu zi.

Inițiativa fratelui Mircea Prisecaru, de a memora cei 150 de psalmi pe cărți, a fost benefică, deoarece, pe data de 30 aprilie a. c., o sumedenie de participanți la întâlnirea de la Suceava s-au prezentat la înălțime, de la vârsta preșcolară, până la alții, care trecuseră de 70 de ani. O bună parte dintre participanți cunoșteau toți cei 17 psalmi ai Cărții a treia.

Acum s-a trecut la Cartea a patra, de la Psalmul 90 la Psalmul 106. Întâlnirea celor care doresc să memoreze psalmii aceștia va avea loc în toamnă, la Matca, la o dată care va fi anunțată. Cei mai minunați psalmi așteaptă cercetătorii.

„Străbateți Sionul și ocoliți-l, numărați-i turnurile, priviți-i întăritura și cercetați-i palatele, ca să povestiți celor ce vor veni după ei. Iată, Dumnezeu! acesta este Dumnezeul nostru în veci de veci; El va fi călăuză noastră până la moarte” (Ps. 48,12-14).

Vasile Fereșteanu, din Găujani, Giurgiu, a memorat o mare parte din Biblie și este un promotor activ al memorării Bibliei de către copii și tineri.

EDITORIAL SPECIAL / urmare din pag. 4

Tot la capitolul nenecesare intră și păreri ale unei categorii de „vorbitori”, care „țin la principii”, și care folosesc bine tribuna „amvon” pentru predica „ciocan”, despre „acoperirea capului” sau despre „nici un gram de carne”. Fiecare poate avea libertate, însă trebuie să fim convingși că libertatea este recomandată doar în cele neesențiale. Rezultă de aici că toți cei care interpretează diferit Scriptura (teologic sau nu) se ocupă doar de lucruri nenecesare. *Dovada că ne ocupăm de lucruri necesare va fi unitatea.* (În cele necesare - unitate.)

Disciplina bisericii. În Ioan 8, este o situație tipică a unor oameni care „stau la principii”: „Moise ne-a poruncit să ucidem cu pietre...” Unori, pentru apărarea „principiilor”, se pierd suflete care ar fi putut fi salvate, nu desființând principiul, ci așezându-l pe baza lui inițială: *iubirea*. Iubirea mă așază în locul celui greșit (împreună simțire înseamnă *unitate*) și îmi dă libertatea să-mi exprim dezaprobarea față de fapta lui. Atunci, atât decizia mea de a simți împreună, cât și exprimarea dezaprobării, vor fi determinate de *dragoste*.

Observăm că „principiul” în discuție face în mod obligatoriu distincție între *păcătos* și *păcat*. Pentru că suntem un trup, ne vom solidariza cu păcătosul (*unitate*). Esențial nu este păcatul. El este *nenecesar*. Cei care se ocupă mai mult de păcat decât de câștigarea păcătosului fac lucruri neesențiale, deși, de multe ori, susțin că ei „stau la principii”. Principiul va face din biserică locul de condamnare a păcatului, nu a păcătosului.

Acum, la încheiere, observ că aproape tot ce a ținut de alcătuirea acestui articol este complicat. Simplă rămâne poate ideea de a sesiza că trebuie să simplific ceva. Și mai simplu mi se pare sfatul lui Pavel, oferit în Filipeni 3,16: „Dar în lucrurile în care am ajuns de aceeași părere, să umblăm la fel!”

Se poate chiar și mai simplu: „Dragoste acoperă totul!” (1 Cor. 13,7).

Chiar esențial de simplu: „Dumnezeu este dragoste!” (1 Ioan 4,8)

În cele necesare - *unitate!* În cele nenecesare - *libertate!* În toate - *dragoste!*

Sabinei Bancu, președintele Conferinței Oltenia

Transplantul de organe

Fără rezerve sau refuz total?

De obicei, publicăm articole de educație sanitară care dezbat aspectele specifice stilului de viață adventist. Există, însă, situații care necesită mai mult decât schimbarea stilului de viață. Uneori, sunt necesare intervenții mai curajoase. Așa este cazul transplantului de organe. Cum privim această problemă? Ce atitudine am lua, dacă ni s-ar cere să ne dăm consimțământul pentru donarea unui organ al unei rude care a suferit un accident cu urmări ireversibile?

Modul în care a evoluat știința medicală în ultimele decenii a făcut ca limita dintre ceea ce se înțelege în mod obișnuit ca fiind viață și moarte să capete contururi și semnificații diferite. Discuțiile pe această temă sunt necesare nu numai în mediul medical, dar și în cel social, în cel filozofic și, mai ales, în cel religios.

În paralel cu informațiile obținute despre moartea biologică a omului, s-au făcut progrese spectaculoase și în ce privește transplantul de organe, astfel încât astăzi s-a depășit de mult stadiul de experiment pentru o serie de transplanturi (rinichi, inimă, ficat, pancreas), acestea devenind în mod real metode terapeutice (nu exhibiții științifice) care salvează vieți sortite altfel decedului, prin caracterul incurabil al bolii.

Realizarea acestor performanțe medicale depinde de mai mulți factori. Bolnavii care au nevoie de un organ pentru transplant sunt atât de mulți, încât, din păcate, o mare parte dintre ei nu mai ajung să li se facă transplantul. Donatorii de organe sunt, însă, mult mai puțini. Ei sunt, de fapt, acei pacienți care ajung la spital în urma unor traumatisme cranio-cerebrale grave sau a unor accidente vasculare cerebrale care au

Leonard Azamfirei

produs leziuni ale creierului ireversibile și incompatibile cu ceea ce înțelegem cu toții ca fiind viața.

Acești bolnavi sunt într-o stare de comă profundă, respirația lor este asigurată prin aparate speciale care înlocuiesc funcția plămânilor, activitatea inimii este susținută prin perfuzii cu substanțe specifice, iar funcția renală, când aceasta este alterată, este asigurată de un rinichi artificial. Întreruperea oricărei forme de suport dintre cele amintite mai sus duce la moartea biologică a persoanei respective. Centrii nervoși care comandă execuția acestor funcții (respirație, activitate cardiacă, activitate renală etc.) sunt distruși ireversibil. Prin urmare, un asemenea bolnav este catalogat ca fiind bolnav cu moarte cerebrală.

Modul de stabilire a morții cerebrale este bine definit medical și juridic. Din punct de vedere medical, moartea cerebrală este constatată de o echipă de doi medici specialişti (anestezist-reanimator și neurolog sau neurochirurg), după examinări clinice și electroencefalografice specifice, repetate la un interval de șase ore. Din acest an, există și în România o legislație care descrie amănunțit condițiile de declarare a morții cerebrale, moment de la care se consideră că eforturile medicale, oricât de eroice ar fi, nu au nici o șansă de recuperare medicală a pacientului. Pentru a preveni abuzurile, aceeași lege interzice comercializarea organelor recoltate de la persoane cu moarte cerebrală.

Problema fundamentală care se pune astăzi, îndeosebi în societatea românească în care începe să se realizeze transplantul de organe, este percepția oamenilor cu privire la acest subiect.

Pentru un bolnav care așteaptă să i se transplanteze un organ, aceasta fiind unica sa șansă de supraviețuire, primirea organului nu creează, aproape niciodată, vreo problemă de ordin etic, moral sau religios. De altfel, legea interzice divulgarea oricăror informații care ar permite primitorului identificarea celui care a donat un organ.

Problema mai delicată este legată, însă, de donatori. În cazul transplantului de rinichi, situația este mult mai simplă. Un donator viu (chiar o rudă) poate dona unul dintre rinichi, iar rinichiul rămas, dacă este sănătos, îi permite donatorului să trăiască, ulterior operației, în condiții perfect normale. În cazul donatorilor de ficat, inimă și pancreas, potențialul donator este în imposibilitatea evidentă de a-și da acordul pentru donarea unui organ, în afară de situația în care și-a exprimat în scris, în timpul vieții, dorința de a dona organe. De aceea, de cele mai multe ori, acordul pentru donare trebuie dat de către rudele donatorului. Decizia, în aceste împrejurări, este una cu mare încărcătură emoțională, dar și religioasă. Este de înțeles îndărăria cu care soția sau mama potențialului donator se leagă de orice speranță de viață. Speranța într-o minune, dorința de „a face totul“ pentru a încerca salvarea, disponibilitatea de a face orice sacrificiu, ca o consecință a disperării, sunt tot atâtea cauze care fac extrem de dificil acordul pentru a dona organe.

Speranța are, însă, puține lucruri în comun cu rațiunea, în asemenea situații. Mass-media ne-a copleșit cu informații despre aparatură medicală performantă, pe care, uneori, le-a transformat în fetiș. Este clasic cazul unei fetei de 4 ani, din S.U.A., căreia i s-a pus diagnosticul de moarte cerebrală

apărută în urma unei meningoencefalite complicate. În urma unei campanii de presă intense și a unei decizii a unui tribunal local, spitalul a fost obligat să continue „susținerea vieții”. Fetița a murit după câteva luni, prin insuficiență renală, dar cazul a determinat autoritățile medicale americane să decidă că stabilirea morții cerebrale este o problemă tehnică, de competență exclusiv medicală, și nu a familiei. Bolnavul cu moarte cerebrală este un cadavru. Familia poate accepta sau nu recoltarea de organe de la acesta, pentru transplant. Dacă acceptă, se continuă procedurile tehnice necesare. Dacă nu acceptă, decuplarea aparatului de respirație este legal admisă.

Dincolo de considerentele emoționale care contribuie la luarea unei decizii, uneori sunt mai importante considerentele religioase. Până de curând, în România, cultele religioase au evitat să ia o poziție legată de acest subiect. Ce să facem, deci? Putem să acceptăm sau nu, într-o situație critică, prelevarea unor organe de la o persoană apropiată?

Voi prezenta în continuare părerea mea asupra acestui subiect. În Cântarea Cântărilor (8,6), se spune că „dragostea este tare ca moartea”. Donarea unui organ este un act de dragoste cu totul specială. Este un act de jertfă, făcut nu în favoarea celui apropiat de sufletul tău, ci în favoarea celui care are nevoie de tine și pe care tu nu îl cunoști. „Nu dați uitării binefacerea și dărnicia; căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea îi plac” (Evr. 13,16).

Biblia spune că „trupul acesta” este „supus putrezirii”. „Nu poate carnea și sângele să moștenească Împărăția lui Dumnezeu... putrezirea nu poate moșteni neputrezirea” (1 Cor. 15,53-54,50). Să ne fie teamă că un corp care a murit și căruia îi lipsește unul sau mai multe organe nu va fi înviat într-un corp perfect la revenirea Domnului Hristos? (vezi 1 Cor. 15,35-38). Ar trebui, cumva, din același motiv, să refuzăm, în timpul vieții, scoaterea apendicelui sau a unei porțiuni din stomac sau chiar a unui plămân sau rinichi, dacă aceste organe sunt bolnave?

O întrebare pe care o pun unii este legată de posibilitatea ca persoana care a donat organul să influențeze comportamentul celui care îl primește. Răspunsul este categoric negativ. Acceptarea noului organ este pur organică. Zestre genetică a primitivului rămâne aceeași și temperamentul rămâne neschimbat. Dacă nu ar fi așa, ar trebui să ne împotrivim și banalei transfuzii de sânge. De altfel, într-o scrisoare adresată doctorului D. H. Kress, care se găsea într-o stare avansată de boală, Ellen White include transfuzia de sânge printre posibilele mijloace care i-ar putea salva viața (vezi *Selected Messages*, cartea 2, pag. 303).

Cea mai frecventă problemă pe care și-o pune, însă, familia este cea legată de certitudinea morții, atâta timp cât pieptul se mai ridică (deci persoana respiră!) și sângele mai curge

Poate fi mai ușor să primești decât să dai, dar este infinit mai frumos să dăruiești.

prin artere. Argumentele științifice pot fi inefficiente pentru oameni aflați în suferință. De aceea, uneori se recomandă evitarea noțiunii de moarte cerebrală, care poate crea confuzii de percepție, înlocuirea ei cu termenul, mai simplu și mai lipsit de interpretări, de moarte propriu-zisă.

Dumnezeu a făcut minuni mari, înviind chiar și morții. Puterea Sa nu este mai mică acum decât a fost atunci. Și totuși, oamenii mor, iar printre ei, mor și adventiștii, pentru că pe lume există mai multă suferință decât fericire, mai mult păcat decât neprihănire, pentru că suntem destinați să trăim veșnic doar împreună cu Isus Hristos, și nu singuri, și, mai ales, pentru că Dumnezeu are cu fiecare dintre noi planuri pe care acum nu le înțelegem.

Absența unei poziții oficiale, la nivel mondial, a Bisericii Adventiste, legată de acest subiect, spune indi-

rect că ea nu poate fi împotriva transplantului de organe. Ar fi nu numai necreștinesc, dar și imoral să acceptăm *transplantul* de organe ca metodă terapeutică, doar în situația în care am fi beneficiarii direcți ai unui organ prelevat de la altcineva, dar să nu fim de acord, într-o anumită situație, cu *donarea* unui organ unei alte persoane, care ar putea să-l folosească și astfel să fie salvată. De altfel, Centrul Medical al Universității Loma Linda este unul dintre cele mai performante centre medicale mondiale de transplant de cord, tehnică de care până acum au beneficiat sute de copii, cărora le-a fost salvată viața. De cele mai multe ori, inimile transplantate provin de la copii care se nasc cu malformații congenitale incompatibile cu supraviețuirea sau al căror creier a fost afectat ireversibil în urma unor accidente grave.

Situația actuală din România este propice afirmării imaginii Bisericii Adventiste în ochii opiniei publice. S-ar putea să existe voci care spun că adventiștii sunt „sectanți cu limite intelectuale strâmte, care refuză tratamentul medical, care sunt incult și împotriva oricărui progres”. Este de dorit ca, în orice situație, cei care nu ne cunosc sau care au asemenea prejudecăți să poată să-și formeze o imagine adevărată cu privire la Biserica Adventistă. Într-o perioadă în care ambiguitatea este atât de frecventă, o gândire rațională, altruistă și în conformitate cu spiritul religiei pe care dorim să o promovăm este universal benefică.

Dumnezeu respectă viața omului în cel mai înalt grad, așa cum îi respectă și capacitatea de decizie. În același timp, biserica nu poate decât să aibă aceeași orientare, nefiind chemată să impună nimănui o atitudine sau alta în acest domeniu. Oricine poate fi, însă, mai devreme sau mai târziu, pe patul unui spital, într-o situație disperată.

Este adevărat că poate fi mai ușor să primești decât să dai, dar este infinit mai frumos să dăruiești, pentru ca Dumnezeu, împreună cu omul, ca unealtă prin care El lucrează, să aducă vindecare și alinare.

Dr. Leonard Azamfirei este medic de anestezie-terapie intensivă, doctor în științe medicale, la Târgu-Mureș.

Pavel Ghioaldă (24 mar. 1926, Gostinu, Giurgiu - 20 iun. 1998, București), pastor pensionar, a fost primul dintre cei șapte copii ai familiei Vișan și Ecaterina Ghioaldă. A absolvit școala elementară în localitatea natală. S-a arătat înclinat spre studiul Cărții, împărțindu-se, din partea tatălui, care a fost zeci de ani prezbiter cu binecuvântare,

zelul și plăcerea de a fi aproape de Dumnezeu și de a-i sluji pe oameni cu inimă curată. La îndemnul câtorva pastori din acea vreme, părinții săi au fost de acord să-I ofere lui Dumnezeu pe întâiul lor născut, și astfel, tânărul Pavel a început cursurile Seminarului Teologic Adventist, la Stupini, Brașov.

Au urmat ani de studiu și pregătire pentru lucrarea lui Dumnezeu, timp în care, prin colportaj și alte activități, s-a format pentru slujire. La doar 20 de ani, a fost angajat ca lucrător biblic, în districtul Giurgiu, apoi a fost mutat în districtul Roșiori de Vede și Zimnicea, unde a fost avansat ca pastor ajutor.

Constantin Gavra

(24 apr. 1916, Avram Iancu, Alba - 6 apr. 1998, New York, S.U.A.) emigrează în 1936 în Iugoslavia și apoi,

după câțiva ani, mai departe, în Italia (Triest), Olanda și, în cele din urmă, în America (Philadelphia, Washington și New York).

Pe unde a fost, a manifestat un deosebit zel misionar, fiind un propovăduitor al Evangheliei, și multe suflete au cunoscut adevărul Scripturii datorită activității sale neobosite. A activat în comunitatea iugoslavă din New York și este unul dintre cei care au luptat pentru înființarea comunității române din New York, al cărei prezbiter cu binecuvântare a fost mulți ani. A fost gata să-i ajute pe cei care poposeau la New York și casa lui a fost totdeauna un loc de găzduire plin de căldură.

Înmormântarea a avut loc pe 12 aprilie 1998, la New York.

Ioana Popescu, născută Iorga (28 dec. 1913, Meri-Goala, Teleorman - 29 apr. 1998, București), membră a comunității Cuza-Vodă,

București, se stinge din viață la vârsta de 84 de ani.

De mică, a fost atrasă de lumina Evangheliei, în timpul în care începuse să fie vestită pe meleagurile teleormăne. Este botezată de pastorul Duică, la numai 12 ani, împreună cu fratele și mama ei, devenind primii adventiști în sat.

Din căsătoria sa cu Constantin Popescu, care avea să lucreze în colportaj și să sufere pentru credință, bătut de multe ori de împotriviții în acel timp, s-au născut nouă copii, din care trăiesc șapte.

A fost o bună membră a bisericii, darnică, primitoare de oaspeți, harnică și o mamă adevărată. A îndrumat pe mulți cu exemplul ei, în special pe copiii, pe care i-a crescut și lăsat în biserica adventistă. Credințioasă ei a recomandat-o să fie diaconesă și primă diaconesă în biserică, mulți ani.

Vasilica Cioinaru, născută Ionescu (1912, Cerașu, Prahova - 4 mai 1998) a fost al patrulea copil în familia Neculai și Manda Ionescu. În copilărie, după moartea mamei sale, este nevoită să-și întrerupă cursurile școlare și să-și ajute tatăl în îngrijirea celor doi frați mai mici. În anul 1924, familia ei este împroprietărită cu pământ pe meleagurile Movilei de astăzi. Având înclinații spre cercetare și cunoaștere,

În anul 1953, s-a căsătorit cu tânăra Elisabeta Udrescu, formând un cămin care s-a bucurat mereu de binecuvântarea prezenței lui Dumnezeu, slujind împreună aceeași cauză sfântă. După un an, Dumnezeu le-a dăruit o fiică, Miranda, căreia s-au străduit să-i sâdească în suflet adorația față de Dumnezeu și încrederea în făgăduințele Sale.

În 1955, fratele Pavel Ghioaldă a fost hirotonit ca pastor, iar după scurt timp, desemnat să slujească în București. Aici și-a început activitatea la comunitatea Vasile Lascăr, lucrând apoi în comunitățile Grant, Labirint, Belu, Popa Tatu, din nou Labirint, din nou Grant și, în cele din urmă, Crinul, fiind pensionat în 1986.

Mulți ani a trebuit să suporte crizele unei boli respiratorii contractate în urma riscurilor asumate pentru a face ca multe suflete să cunoască bucuria mântuirii în Domnul Hristos. În limitele puterilor fizice, a continuat să slujească și după ce a ieșit la pensie, dar corpul său a cedat treptat în fața suferinței. Și-a încheiat viața fiind lucid, încrezător în făgăduințele divine.

Fratele Pavel Ghioaldă rămâne în amintirea celor care l-au cunoscut ca un exemplu de integritate, de seriozitate și de dăruire pentru cauza lui Dumnezeu.

primește cu bucurie mesajul Evangheliei, prezentat în acea vreme de fratele Arcaleski, și încheie legământ cu Dumnezeu prin botez, în anul 1930. Împreună cu ea mai primesc botezul alte șapte tinere și, datorită acestui eveniment, comunității nou înființate, din comuna Ferdinand I, i se dă numele „Frumoasa“.

În anul 1933 se căsătorește cu Neculai Cioinaru. Căminul lor este binecuvântat cu 13 copii, dintre care opt sunt în viață, iar aceștia i-au bucurat cu 20 de nepoți și 19 strănepoți. Deși aveau o familie numeroasă, ușa casei lor a fost deschisă tot timpul pentru oricine avea nevoie de ajutor material și sufletec.

În 1983 rămâne văduvă. A fost conștientă până în ultima clipă, iar ultima sa privire a fost îndreptată spre cer, către Cel pe care L-a slujit cu bucurie toată viața.

Ioana Bugeanu (14 iun. 1941, Spătărei, Teleorman - 7 iun. 1998) a fost botezată în Biserica Adventistă în 1955, fiind membră apoi, pe rând, a comunităților Spătărei, Ulmeni, Popa Tatu - București, Cuza Vodă - București.

A avut un caracter blând și liniștit, a fost zâmbitoare, amabilă și gata să-i ajute pe cei care aveau nevoie de ea, apreciată deopotrivă în familie și în biserică. Din 1993 se face simțită suferința care i-a curmat viața.